

I

(Acte legislative)

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2020/1828 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 25 noiembrie 2020

privind acțiunile în reprezentare pentru protecția intereselor colective ale consumatorilor și de abrogare a Directivei 2009/22/CE

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Globalizarea și digitalizarea au sporit riscul ca numeroși consumatori să fie afectați de aceeași practică ilegală. Încălcările dreptului Uniunii pot aduce prejudicii consumatorilor. Încrederea consumatorilor în piața internă scade în absența unor mijloace eficiente prin care să se pună capăt practicilor ilegale și prin care să se obțină repararea prejudiciilor suferite de consumatori.
- (2) Absența unor mijloace eficiente pentru asigurarea respectării dreptului Uniunii în domeniul protecției consumatorilor ar putea de asemenea să ducă la denaturarea concurenței loiale dintre comercianții care nu respectă legea și cei care o respectă, ce-și desfășoară activitatea la nivel intern sau transfrontalier. Astfel de denaturări pot dăuna bunei funcționări a pieței interne.
- (3) În conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), piața internă cuprinde un spațiu fără frontiere interne, în care este asigurată libera circulație a mărfurilor și a serviciilor. Piața internă ar trebui să le ofere consumatorilor o valoare adăugată concretizată printr-o calitate mai bună, o varietate mai mare, prețuri rezonabile și standarde de siguranță ridicate pentru bunuri și servicii, promovând astfel un nivel ridicat de protecție a consumatorilor.
- (4) La articolul 169 alineatul (1) și la articolul 169 alineatul (2) litera (a) din TFUE se prevede că Uniunea contribuie la atingerea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor prin măsuri adoptate în temeiul articolului 114 din TFUE. Articolul 38 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („carta”) prevede că politicile Uniunii asigură un nivel ridicat de protecție a consumatorilor.

⁽¹⁾ JO C 440, 6.12.2018, p. 66.

⁽²⁾ JO C 461, 21.12.2018, p. 232.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 26 martie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și poziția în primă lectură a Consiliului din 4 noiembrie 2020 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 24 noiembrie 2020 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

- (5) Directiva 2009/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*) a permis entităților calificate să introducă acțiuni în reprezentare care vizează în principal oprirea sau interzicerea încălcărilor dreptului Uniunii care aduc prejudicii intereselor colective ale consumatorilor. Cu toate acestea, directiva respectivă nu a rezolvat în mod suficient provocările la adresa asigurării respectării dreptului în domeniul protecției consumatorilor. Pentru a descuraja și mai mult practicile ilegale și a reduce prejudiciile aduse consumatorilor pe o piață din ce în ce mai globalizată și mai digitalizată, este necesar să se consolideze mecanismele procedurale de protecție a intereselor colective ale consumatorilor, pentru a cuprinde atât măsuri de încetare, cât și măsuri reparatorii. Având în vedere numeroasele modificări care se impun, este adecvat să se abroge Directiva 2009/22/CE și să se înlocuiască cu prezenta directivă.
- (6) Mecanismele procedurale aferente acțiunilor în reprezentare, atât pentru măsurile de încetare, cât și pentru cele reparatorii, variază în cadrul Uniunii și le oferă consumatorilor niveluri diferite de protecție. De asemenea, anumite state membre nu au în vigoare în prezent niciun mecanism procedural care să se aplice acțiunilor colective pentru măsuri reparatorii. Această situație slăbește încrederea consumatorilor și a întreprinderilor în piața internă, precum și capacitatea lor de a activa pe piața internă. Aceasta denaturează concurența și împiedică asigurarea efectivă a respectării dreptului Uniunii în domeniul protecției consumatorilor.
- (7) Prin urmare, prezenta directivă vizează asigurarea faptului că, la nivelul Uniunii și la nivel național, în toate statele membre, consumatorii dispun de cel puțin un mecanism procedural efectiv și eficient pentru acțiuni în reprezentare pentru obținerea de măsuri de încetare și de măsuri reparatorii. Disponibilitatea a cel puțin unui astfel de mecanism procedural pentru acțiuni în reprezentare ar întări încrederea consumatorilor, le-ar oferi mijloacele de a-și exercita drepturile, ar contribui la o concurență loială și ar crea condiții de concurență echitabile pentru comercianții care își desfășoară activitatea pe piața internă.
- (8) Prezenta directivă urmărește să contribuie la funcționarea pieței interne și la atingerea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor, permițând entităților calificate care reprezintă interesele colective ale consumatorilor să introducă acțiuni în reprezentare atât pentru obținerea unor măsuri de încetare, cât și pentru obținerea unor măsuri reparatorii împotriva comercianților care încalcă dispozițiile dreptului Uniunii. Respectiv entități calificate ar trebui să poată solicita încetarea sau interzicerea unei astfel de conduite ilicite și să poată solicita remedieri, după caz și în funcție de dispozițiile dreptului Uniunii sau ale dreptului intern, precum o despăgubire, o reparare sau o reducere de preț.
- (9) O acțiune în reprezentare ar trebui să constituie o modalitate efectivă și eficientă de protejare a intereselor colective ale consumatorilor. Aceasta ar trebui să le permită entităților calificate să acționeze cu scopul de a asigura respectarea de către comercianți a dispozițiilor relevante din dreptul Uniunii și să depășească obstacolele cu care se confruntă consumatorii în acțiunile individuale, cum ar fi obstacolele referitoare la incertitudinea cu privire la drepturile lor și cu privire la mecanismele procedurale disponibile, reticența psihologică de a acționa și rezultatul negativ al punerii în balanță a costurilor preconizate și a beneficiilor acțiunii individuale.
- (10) Este important să se asigure echilibrul necesar între îmbunătățirea accesului la justiție al consumatorilor și oferirea în același timp de garanții adecvate comercianților pentru evitarea abuzului de procedură care ar afecta în mod nejustificat capacitatea întreprinderilor de a activa pe piața internă. Pentru a se împiedica recurgerea abuzivă la acțiuni în reprezentare, ar trebui evitată acordarea de daune-interese cu caracter punitiv și ar trebui stabilite norme privind anumite aspecte procedurale, cum ar fi desemnarea și finanțarea entităților calificate.
- (11) Prezenta directivă nu ar trebui să înlocuiască mecanismele procedurale naționale existente pentru protecția intereselor colective sau individuale ale consumatorilor. Ținând seama de tradițiile juridice naționale, directiva ar trebui să lase la latitudinea statelor membre să aleagă dacă să conceapă mecanismul procedural pentru acțiuni în reprezentare, impus de prezenta directivă, ca parte a unui mecanism procedural existent sau a unui nou mecanism procedural pentru măsuri colective de încetare sau pentru măsuri colective reparatorii, ori ca mecanism procedural distinct, cu condiția ca cel puțin un mecanism procedural național pentru acțiuni în reprezentare să fie conform cu prezenta directivă. De exemplu, prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să adopte acte legislative privind acțiunile în vederea obținerii unei decizii de constatare din partea unei instanțe sau a unei autorități administrative, chiar dacă prezenta directivă nu prevede norme privind astfel de acțiuni. Dacă la nivel național există mecanisme procedurale suplimentare față de mecanismul procedural impus de prezenta directivă, entitatea calificată ar trebui să poată alege mecanismul procedural la care să recurgă.
- (12) În conformitate cu principiul autonomiei procedurale, prezenta directivă nu ar trebui să conțină dispoziții privind fiecare aspect al procedurii aferente acțiunilor în reprezentare. În consecință, este de competența statelor membre să stabilească norme, de exemplu privind admisibilitatea, elementele de probă sau căile de atac aplicabile acțiunilor în reprezentare. Astfel, statele membre ar trebui să decidă, de exemplu, cu privire la gradul necesar de similitudine a cererilor individuale sau la numărul minim de consumatori vizați de o acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii în scopul admiterii cauzei ca acțiune în reprezentare. Asemenea norme naționale nu ar trebui să împiedice funcționarea efectivă a mecanismului procedural pentru acțiuni în reprezentare impus de prezenta

(*) Directiva 2009/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind acțiunile în încetare în ceea ce privește protecția intereselor consumatorilor (JO L 110, 1.5.2009, p. 30).

directivă. În conformitate cu principiul nediscriminării, cerințele de admisibilitate aplicabile acțiunilor în reprezentare transfrontaliere concrete nu ar trebui să difere de cele aplicate acțiunilor în reprezentare interne concrete. O decizie de declarare a inadmisibilității unei acțiuni în reprezentare nu ar trebui să afecteze drepturile consumatorilor vizați de acțiune.

- (13) Domeniul de aplicare al prezentei directive ar trebui să reflecte evoluțiile recente din domeniul protecției consumatorilor. Întrucât consumatorii sunt prezenți acum pe o piață mai largă și din ce în ce mai digitalizată, este nevoie ca domeniul precum protecția datelor, serviciile financiare, călătoriile și turismul, energia și telecomunicațiile să facă obiectul prezentei directive, pe lângă dreptul general al consumatorilor, astfel încât să se obțină un nivel ridicat de protecție a consumatorilor. Îndeosebi, având în vedere creșterea cererii de servicii financiare și de investiții în rândul consumatorilor, este important să se îmbunătățească asigurarea respectării dreptului în domeniul protecției consumatorilor în respectivele domenii. Piața de consum a evoluat și în domeniul serviciilor digitale și există o nevoie sporită de asigurare mai eficientă a respectării dreptului în domeniul protecției consumatorilor, inclusiv în ceea ce privește protecția datelor.
- (14) Prezenta directivă ar trebui să includă în domeniul său de aplicare încălcările dispozițiilor din dreptul Uniunii menționate în anexa I, în măsura în care respectivele dispoziții protejează interesele consumatorilor, indiferent dacă respectivii consumatori sunt numiți consumatori, călători, utilizatori, clienți, investitori de retail, clienți de retail, persoane vizate sau în alt fel. Cu toate acestea, prezenta directivă ar trebui să protejeze doar interesele persoanelor fizice care au suferit prejudicii sau care pot suferi prejudicii ca urmare a respectivelor încălcări dacă respectivele persoane sunt consumatori în temeiul prezentei directive. Încălcarile ce produc prejudicii persoanelor fizice care se încadrează în categoria comercianților în temeiul prezentei directive nu ar trebui să fie incluse în domeniul de aplicare al prezentei directive.
- (15) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere actelor juridice enumerate în anexa I și, prin urmare, nu ar trebui să modifice sau să extindă definițiile prevăzute în respectivele acte juridice și nici să înlocuiască vreun mecanism de asigurare a respectării dispozițiilor care ar putea fi prevăzute în actele juridice respective. De exemplu, mecanismele de asigurare a respectării dispozițiilor prevăzute în Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾ sau întemeiate pe acesta ar putea fi, după caz, utilizate în continuare pentru protecția intereselor colective ale consumatorilor.
- (16) Pentru evitarea oricărui dubiu, domeniul de aplicare al prezentei directive ar trebui să fie stabilit cât mai precis posibil în anexa I. În cazul în care actele juridice enumerate în anexa I conțin dispoziții care nu se referă la protecția consumatorilor, anexa I ar trebui să facă trimitere la dispozițiile specifice care protejează interesele consumatorilor. Cu toate acestea, astfel de trimiteri nu sunt întotdeauna realizabile din cauza structurii anumitor acte juridice, mai ales în domeniul serviciilor financiare, inclusiv în domeniul serviciilor de investiții.
- (17) Pentru a asigura un răspuns adecvat la încălcările dreptului Uniunii, a căror formă și amploare evoluează rapid, de fiecare dată când se adoptă un nou act juridic al Uniunii care este relevant pentru protecția intereselor colective ale consumatorilor, legiuitorul ar trebui să ia în considerare dacă se impune modificarea anexei I pentru a include noul act în domeniul de aplicare al prezentei directive.
- (18) Statele membre ar trebui să își mențină competența de a face aplicabile dispoziții ale prezentei directive în domenii suplimentare față de cele care intră în domeniul de aplicare al acesteia. De exemplu, statele membre ar trebui să poată menține sau introduce dispoziții de drept intern, care să corespundă celor din prezenta directivă, privind litigiile care nu intră în domeniul de aplicare al anexei I.
- (19) Având în vedere că atât procedurile judiciare, cât și procedurile administrative ar putea servi în mod efectiv și eficient la protejarea intereselor colective ale consumatorilor, se lasă la latitudinea statelor membre să aleagă dacă o acțiune în reprezentare poate fi introdusă în cadrul unei proceduri judiciare, în cadrul unei proceduri administrative sau în cadrul amândurora, în funcție de domeniul de drept relevant sau de sectorul economic relevant. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere dreptului la o cale de atac eficientă prevăzută la articolul 47 din cartă, prin care statele membre se asigură că consumatorii și comercianții au dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, împotriva oricărei decizii administrative luate în temeiul măsurilor de transpunere a prezentei directive. Aceasta ar trebui să includă posibilitatea unei părți la acțiune de a obține o hotărâre care să dispună suspendarea executării deciziei contestate, în conformitate cu dreptul intern.

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

- (20) Pe baza Directivei 2009/22/CE, prezenta directivă ar trebui să acopere atât încălcările de la nivel național, cât și pe cele transfrontaliere, în special în situațiile în care consumatorii afectați de o încălcare trăiesc într-un stat membru diferit de statul membru în care este stabilit comerciantul care a săvârșit încălcarea. Aceasta ar trebui să acopere și încălcările care au încetat înainte de inițierea sau de încheierea acțiunii în reprezentare, întrucât ar putea fi încă necesar să se împiedice repetarea practicii prin interzicerea acesteia, să se stabilească că o anumită practică constituia o încălcare a legii sau să se faciliteze obținerea de remedieri de către consumatori.
- (21) Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze aplicarea normelor de drept internațional privat privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești sau privind legislația aplicabilă, și nici să stabilească astfel de norme. Actualele instrumente din dreptul Uniunii ar trebui să se aplice mecanismului procedural pentru acțiuni în reprezentare impus de prezenta directivă. În special, Regulamentul (CE) nr. 864/2007 ⁽⁶⁾, Regulamentul (CE) nr. 593/2008 ⁽⁷⁾ și Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 ⁽⁸⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului ar trebui să se aplice mecanismului procedural pentru acțiuni în reprezentare impus de prezenta directivă.
- (22) Ar trebui remarcat faptul că Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 nu reglementează competența autorităților administrative sau recunoașterea sau executarea deciziilor acestor autorități. Astfel de aspecte ar trebui să fie reglementate de dreptul intern.
- (23) După caz, ar putea fi posibil, în conformitate cu normele de drept internațional privat, ca o entitate calificată să introducă o acțiune în reprezentare în statul membru în care a fost desemnată, precum și într-un alt stat membru. Pe baza Directivei 2009/22/CE, prezenta directivă ar trebui să facă deosebirea între aceste două tipuri de acțiuni în reprezentare. Atunci când o entitate calificată introduce o acțiune în reprezentare într-un stat membru altul decât cel în care este desemnată, acțiunea în reprezentare respectivă ar trebui considerată o acțiune în reprezentare transfrontalieră. Atunci când o entitate calificată introduce o acțiune de reprezentare în statul membru în care este desemnată, acțiunea în reprezentare respectivă ar trebui considerată o acțiune în reprezentare internă, chiar dacă acțiunea în reprezentare respectivă este introdusă împotriva unui comerciant care își are domiciliul în alt stat membru și chiar dacă în cadrul acelei acțiuni în reprezentare sunt reprezentați consumatori din mai multe state membre. Statul membru în care se introduce acțiunea în reprezentare ar trebui să constituie criteriul decisiv pentru determinarea tipului acțiunii în reprezentare introduse. Din acest motiv, o acțiune în reprezentare internă nu ar trebui să poată deveni o acțiune în reprezentare transfrontalieră în cursul procedurii și nici invers.
- (24) Mai ales asociațiile de consumatori ar trebui să joace un rol activ în asigurarea respectării dispozițiilor relevante ale dreptului Uniunii. Acestea ar trebui considerate ca fiind bine plasate pentru a solicita statutul de entitate calificată în conformitate cu dreptul intern. În funcție de tradițiile juridice naționale, organismele publice ar putea să joace la rândul lor un rol activ în asigurarea respectării dispozițiilor relevante ale dreptului Uniunii prin introducerea de acțiuni în reprezentare astfel cum se prevede în prezenta directivă.
- (25) În scopul acțiunilor în reprezentare transfrontaliere, entităților calificate ar trebui să li se aplice aceleași criterii de desemnare în întreaga Uniune. Îndeosebi, ar trebui să fie persoane juridice care sunt constituite în mod adecvat în conformitate cu dreptul intern al statului membru de desemnare, să aibă un anumit grad de permanență și nivel de activitate publică, să aibă un caracter nonprofit și un interes legitim, dat fiind obiectul lor de activitate statutar, de a proteja interesele consumatorilor astfel cum se prevede în dreptul Uniunii. Entitățile calificate ar trebui să nu facă obiectul unei proceduri de insolvență și nici să fie declarate insolvabile. Acestea ar trebui să fie independente și să nu fie influențate de persoane care nu sunt consumatori, care au un interes economic în introducerea unei acțiuni în reprezentare, în special de către comercianți sau fondurile de *hedging*, inclusiv în cazul finanțării de către terți. Entitățile calificate ar trebui să dispună de proceduri stabilite care să preîntâmpine o astfel de influență, precum și conflictele de interese între entitățile însele, finanțatorii lor și interesele consumatorilor. Acestea ar trebui să prezinte în mod public, într-un limbaj simplu și inteligibil, prin toate mijloacele adecvate, mai ales pe site-urile web proprii, informații care să demonstreze conformitatea cu criteriile de desemnare ca entitate calificată și informații generale cu privire la sursele lor de finanțare în general, structura lor organizatorică, de conducere și în rândul membrilor, precum și obiectul de activitate statutar și activitățile.

⁽⁶⁾ Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II) (JO L 199, 31.7.2007, p. 40).

⁽⁷⁾ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177, 4.7.2008, p. 6).

⁽⁸⁾ Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 351, 20.12.2012, p. 1).

- (26) Statele membre ar trebui să poată stabili în mod liber criteriile pentru desemnarea entităților calificate în scopul acțiunilor în reprezentare interne, în conformitate cu dreptul intern. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată aplica, de asemenea, criteriile de desemnare stabilite în prezenta directivă pentru desemnarea entităților calificate desemnate în scopul acțiunilor în reprezentare transfrontaliere și în ceea ce privește entitățile calificate desemnate numai în scopul acțiunilor în reprezentare interne.
- (27) Niciun criteriu aplicat pentru desemnarea entităților calificate pentru acțiunile interne sau transfrontaliere în reprezentare nu ar trebui să împiedice funcționarea efectivă a acțiunilor în reprezentare prevăzute în prezenta directivă.
- (28) Statele membre ar trebui să fie în măsură să desemneze în prealabil entități calificate în scopul introducerii de acțiuni interne în reprezentare. Prezenta directivă nu ar trebui să încurajeze statele membre să introducă posibilitatea de a desemna, în mod *ad-hoc*, entități calificate. Cu toate acestea, în scopul acțiunilor în reprezentare interne, statele membre ar trebui să poată să desemneze, în plus sau alternativ, în mod *ad-hoc* entități calificate pentru o acțiune în reprezentare internă specifică. O astfel de desemnare ar trebui să poată fi făcută de instanța judecătorească sau de autoritatea administrativă sesizată, inclusiv prin acceptare, dacă este cazul. Cu toate acestea, în scopul acțiunilor în reprezentare transfrontaliere sunt necesare garanții comune. Prin urmare, entitățile calificate care au fost desemnate în mod *ad-hoc* nu ar trebui autorizate să introducă acțiuni în reprezentare transfrontaliere.
- (29) Ar trebui ca statul membru care face desemnarea să se asigure că o entitate îndeplinește criteriile pentru desemnarea ca entitate calificată în scopul acțiunilor în reprezentare transfrontaliere, să evalueze dacă entitatea calificată continuă să îndeplinească criteriile pentru desemnare și, dacă este necesar, să revoce desemnarea respectivei entități calificate. Statele membre ar trebui să evalueze cel puțin o dată la cinci ani dacă entitățile calificate continuă să îndeplinească criteriile pentru desemnare.
- (30) Dacă apar motive de îngrijorare cu privire la respectarea criteriilor pentru desemnare de către o entitate calificată, statul membru care a desemnat entitatea respectivă ar trebui să investigheze motivele de îngrijorare și, dacă este cazul, să revoce desemnarea respectivei entități calificate. Statele membre ar trebui să desemneze puncte de contact naționale în scopul transmiterii și al primirii de cereri de desfășurare a unor investigații.
- (31) Statele membre ar trebui să se asigure că acțiunile în reprezentare transfrontaliere pot fi introduse în fața instanțelor judecătorești sau a autorităților lor administrative de către entități calificate care au fost desemnate în scopul acestui tip de acțiuni în reprezentare în alt stat membru. În plus, entitățile calificate din diferite state membre ar trebui să poată să își unească forțele în cadrul unei singure acțiuni în reprezentare în fața unui singur for, sub rezerva normelor relevante privind competența judiciară. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere dreptului instanței sau al autorității administrative sesizate de a analiza dacă acțiunea în reprezentare se pretează a fi admisă drept acțiune în reprezentare unică.
- (32) Ar trebui să se asigure recunoașterea reciprocă a calității procesuale a entităților calificate desemnate în scopul acțiunilor în reprezentare transfrontaliere. Identitatea acestor entități calificate ar trebui comunicată Comisiei, iar Comisia ar trebui să întocmească o listă cuprinzând aceste entități calificate și să o pună la dispoziția publicului. Înscriserea pe listă ar trebui să servească drept dovadă a calității procesuale a entității calificate care introduce acțiunea în reprezentare. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere dreptului instanței sau al autorității administrative de a analiza dacă obiectul de activitate statutar al entității calificate justifică introducerea unei acțiuni în justiție într-un anumit caz.
- (33) Măsurile de încetare vizează protejarea intereselor colective ale consumatorilor indiferent de suferirea sau nu a unei pierderi reale sau a unui prejudiciu real de către consumatori la nivel individual. Măsurile de încetare pot impune comercianților să ia măsuri specifice, cum ar fi punerea la dispoziția consumatorilor a informațiilor care au fost omise anterior prin încălcarea unei obligații legale. O hotărâre referitoare la o măsură de încetare nu ar trebui să depindă de modul în care a fost comisă practica: cu intenție sau din neglijență.
- (34) Atunci când introduce o acțiune în reprezentare, entitatea calificată ar trebui să furnizeze instanței sau autorității administrative suficiente informații despre consumatorii vizați de acțiunea în reprezentare. Informațiile respective ar trebui să permită instanței sau autorității administrative să stabilească dacă este competentă și care este legea aplicabilă. Într-un caz legat de răspunderea civilă, această obligație ar include informarea instanței sau a autorității administrative de locul în care s-a produs sau ar putea să se producă fapta prejudiciabilă pentru consumatori. Nivelul de detaliere a informațiilor necesare ar putea varia în funcție de măsura pe care o solicită entitatea calificată și de aplicabilitatea unui mecanism de participare sau de neparticipare. În plus, atunci când introduce o acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri de încetare, posibila suspendare sau întrerupere a termenelor de prescripție aplicabile cererilor ulterioare de remedieri ar impune entității calificate să furnizeze suficiente informații privind grupul de consumatori vizați de acțiunea în reprezentare.

- (35) Statele membre ar trebui să se asigure că entitățile calificate sunt în măsură să solicite măsuri de încetare și măsuri reparatorii. În scopul asigurării eficacității procedurale a acțiunilor în reprezentare, statele membre ar trebui să fie în măsură să decidă ca entitățile calificate să poată solicita măsuri de încetare și măsuri reparatorii în cadrul unei singure acțiuni în reprezentare sau în cadrul unor acțiuni în reprezentare separate. Dacă solicitarea se efectuează în cadrul unei singure acțiuni în reprezentare, entitățile calificate ar trebui să poată solicita toate măsurile relevante în momentul introducerii acțiunii în reprezentare sau să poată solicita mai întâi măsuri de încetare relevante iar ulterior să poată solicita măsuri reparatorii, după caz.
- (36) O entitate calificată care introduce o acțiune în reprezentare în temeiul prezentei directive ar trebui să solicite măsurile relevante, inclusiv măsuri reparatorii, în interesul și în numele consumatorilor afectați de încălcare. Entitatea calificată ar trebui să aibă drepturile și obligațiile procedurale ale părții reclamante în cadrul procedurilor. Statele membre ar trebui să aibă libertatea de a oferi consumatorilor la nivel individual vizați de acțiunea în reprezentare anumite drepturi în cadrul acțiunii în reprezentare, cu condiția ca respectivii consumatori la nivel individual să nu fie parte reclamantă în cadrul procedurilor. În nicio situație consumatorii la nivel individual nu ar trebui să aibă posibilitatea de a interveni în deciziile de procedură luate de entitățile calificate, de a solicita la nivel individual elemente de probă în cadrul procedurilor sau de a contesta la nivel individual deciziile de procedură ale instanței sau ale autorității administrative la care a fost introdusă acțiunea în reprezentare. În plus, consumatorii nu ar trebui să aibă, la nivel individual, obligații procedurale în cadrul acțiunii în reprezentare și nici nu ar trebui să suporte costurile de procedură, în afara unor circumstanțe excepționale.
- (37) Cu toate acestea, consumatorii vizați de o acțiune în reprezentare ar trebui să aibă dreptul de a beneficia de respectiva acțiune de reprezentare. În acțiunile în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii, beneficiile ar trebui să ia forma unor remedieri, cum ar fi despăgubirea, repararea, înlocuirea, reducerea prețului, încetarea contractului sau rambursarea prețului plătit. În cadrul acțiunilor în reprezentare pentru obținerea de măsuri de încetare, beneficiul pentru consumatorii vizați ar consta în încetarea sau interzicerea unei practici care constituie o încălcare.
- (38) În acțiunile în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii, partea care nu are câștig de cauză ar trebui să suporte costurile de procedură aferente părții care are câștig de cauză, în conformitate cu condițiile și excepțiile prevăzute în dreptul intern. Cu toate acestea, instanța judecătorească sau autoritatea administrativă nu ar trebui să oblige partea care nu are câștig de cauză la plata costurilor de procedură în măsura în care respectivele costuri nu au fost necesare. Consumatorii la nivel individual vizați de o acțiune în reprezentare nu ar trebui să plătească costurile de procedură. Cu toate acestea, în circumstanțe excepționale, consumatorii la nivel individual vizați de o acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii ar trebui să poată fi obligați la plata costurilor de procedură generate ca urmare a conduitei deliberate sau neglijente a respectivilor consumatori, de exemplu prelungirea procedurii datorită conduitei lor ilicite. Costurile de procedură ar trebui să includă, de exemplu, toate costurile care rezultă din faptul că fiecare parte a fost reprezentată de un avocat ori de un alt practician în domeniul dreptului, sau toate costurile ce decurg din notificarea sau comunicarea actelor ori din traducerea acestora.
- (39) Pentru a evita abuzul de procedură, statele membre ar trebui să adopte noi norme sau să aplice normele existente în temeiul dreptului intern, astfel încât instanța judecătorească sau autoritatea administrativă să poată decide să respingă cauzele vădit nefondate de îndată ce instanța judecătorească sau autoritatea administrativă a primit informațiile necesare pentru a-și motiva decizia. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să introducă norme speciale care să se aplice acțiunilor în reprezentare și ar trebui să poată aplica norme generale de procedură, atunci când respectivele norme îndeplinesc obiectivul de evitare a abuzului de procedură.
- (40) Măsurile de încetare ar trebui să includă măsuri definitive și măsuri provizorii. Măsurile provizorii ar putea include măsuri temporare, măsuri asigurătorii și măsuri preventive pentru a pune capăt unei practici în desfășurare sau pentru a interzice o practică în cazul în care aceasta nu a avut loc, însă există riscul să aducă consumatorilor prejudicii grave sau ireversibile. Măsurile de încetare ar putea include și măsuri care să declare că o anumită practică constituie o încălcare a legii, în cazurile în care practica respectivă a încetat înainte de introducerea acțiunilor în reprezentare, dar când există încă nevoia de a stabili că practica a constituit o încălcare a legii, de exemplu pentru a facilita acțiuni subsecvente pentru obținerea de măsuri reparatorii. În plus, măsurile de încetare ar putea consta din obligarea comerciantului care a săvârșit încălcarea de a publica hotărârea pronunțată de instanța judecătorească sau decizia autorității administrative privind măsura, integral sau parțial, într-o formă considerată adecvată, ori de a publica o declarație de rectificare.
- (41) Pe baza Directivei 2009/22/CE, statele membre ar trebui să poată solicita entităților calificate care intenționează să introducă o acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri de încetare să desfășoare o consultare prealabilă, pentru a acorda comerciantului în cauză posibilitatea de a pune capăt încălcării care ar urma să facă obiectul acțiunii în reprezentare. Statele membre ar trebui să poată solicita ca respectiva consultare prealabilă să aibă loc împreună cu un organism public independent, desemnat de acestea. În cazul în care statele membre au stabilit că ar trebui să existe o consultare prealabilă, ar trebui să se prevadă un termen de două săptămâni de la primirea cererii

pentru consultare, după expirarea căruia, în cazul în care nu încetează încălcarea, reclamantul să poată introduce de îndată o acțiune în reprezentare pentru obținerea unei măsuri de încetare la instanța competentă sau la autoritatea administrativă competentă. Astfel de cerințe ar putea să se aplice și acțiunilor în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii, în conformitate cu dreptul intern.

- (42) Prezenta directivă ar trebui să prevadă un mecanism procedural care nu afectează normele prin care se stabilesc drepturile materiale ale consumatorilor la remedierile de natură contractuală și necontractuală în cazul în care interesele le-au fost lezate de o încălcare, printre aceste drepturi numărându-se dreptul la despăgubiri pentru prejudicii, la încetarea contractului, la rambursare, la înlocuire, la reparare sau la reducerea prețului, după caz și în funcție de dispozițiile dreptului Uniunii și ale dreptului intern. O acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii în temeiul prezentei directive ar trebui să poată fi introdusă numai în cazul în care dreptul Uniunii sau dreptul intern prevede astfel de drepturi materiale. Prezenta directivă nu ar trebui să dea posibilitatea impunerii de daune-interese comerciantului care a săvârșit încălcarea, în conformitate cu dreptul intern.
- (43) Consumatorii vizați de o acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii ar trebui să aibă posibilități adecvate, după introducerea acțiunii în reprezentare, pentru a-și exprima consimțământul de a fi sau nu reprezentați de entitatea calificată în cadrul respectivei acțiuni în reprezentare și de a beneficia sau nu de rezultatele relevante ale acelei acțiuni în reprezentare. Pentru a răspunde cel mai bine tradițiilor lor juridice, statele membre ar trebui să prevadă un mecanism de participare, sau un mecanism de neparticipare, ori o combinație a celor două. Într-un mecanism de participare, consumatorii ar trebui să aibă obligația de a-și exprima în mod explicit consimțământul de a fi reprezentați de entitatea calificată în acțiunea în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii. Într-un mecanism de neparticipare, consumatorii ar trebui să aibă obligația de a-și exprima în mod explicit consimțământul de a nu fi reprezentați de entitatea calificată în acțiunea în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii. Statele membre ar trebui să poată decide în ce stadiu al procedurii consumatorii și-ar putea exercita la nivel individual dreptul de a participa sau de a nu participa la acțiunea în reprezentare.
- (44) Statele membre care prevăd un mecanism de participare ar trebui să poată solicita ca unii consumatori să participe la o acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii înainte de introducerea acțiunii în reprezentare, cu condiția ca alți consumatori să aibă posibilitatea de a participa la rândul lor după introducerea acțiunii în reprezentare.
- (45) Cu toate acestea, pentru a se asigura o bună administrare a justiției și a se evita pronunțarea unor hotărâri ireconciliabile, ar trebui să se prevadă un mecanism de participare în ceea ce privește acțiunile în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii în cazul în care consumatorii afectați de încălcare nu își au reședința obișnuită în statul membru în care se află instanța judecătorească sau autoritatea administrativă la care se introduce acțiunea în reprezentare. În astfel de situații, consumatorii ar trebui să fie obligați să își exprime în mod explicit consimțământul de a fi reprezentați în acea acțiune în reprezentare, pentru ca rezultatul acțiunii în reprezentare să fie obligatoriu pentru aceștia.
- (46) Atunci când consumatorii își exprimă în mod explicit sau tacit consimțământul de a fi reprezentați de o entitate calificată într-o acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii, indiferent dacă acțiunea în reprezentare este introdusă în contextul unui mecanism de participare sau al unui mecanism de neparticipare, aceștia nu ar mai trebui să poată fi reprezentați în alte acțiuni în reprezentare având același obiect și împotriva aceluiași comerciant, și nici să poată introduce acțiuni individuale având același obiect și împotriva aceluiași comerciant. Cu toate acestea, acest lucru nu ar trebui să se aplice dacă un consumator care și-a exprimat în mod explicit sau tacit consimțământul de a fi reprezentat în cadrul unei acțiuni în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii, se retrage ulterior din respectiva acțiune în reprezentare în conformitate cu dreptul intern, de exemplu când un consumator refuză ulterior ca rezultatul unei tranzacții să fie obligatoriu pentru el.
- (47) Din motive de celeritate și de eficiență, statele membre ar trebui să poată să le ofere consumatorilor, în conformitate cu dreptul intern, posibilitatea de a beneficia în mod direct de o măsură reparatorie după pronunțarea acesteia, fără a fi supuși unor cerințe privind participarea anterioară la acțiunea în reprezentare.
- (48) Statele membre ar trebui să stabilească norme pentru coordonarea acțiunilor în reprezentare, a acțiunilor individuale introduse de consumatori și a oricăror alte acțiuni pentru protejarea intereselor individuale și colective ale consumatorilor, astfel cum se prevede în dreptul Uniunii și în dreptul intern. Măsurile de încetare pronunțate în temeiul prezentei directive nu ar trebui să aducă atingere acțiunilor individuale pentru obținerea de măsuri reparatorii introduse de consumatorii care au fost lezați de practica care face obiectul măsurilor de încetare.
- (49) Statele membre ar trebui să le impună entităților calificate să furnizeze suficiente informații în sprijinul unor acțiuni în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii, inclusiv o descriere a grupului de consumatori afectat de încălcare, precum și elementele de fapt și de drept care trebuie examinate în cadrul acțiunii în reprezentare respective. Entitatea calificată nu ar trebui să aibă obligația de a identifica individual fiecare consumator vizat de acțiunea în reprezentare pentru a putea introduce acțiunea în reprezentare. În acțiunile în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii, instanța judecătorească sau autoritatea administrativă ar trebui să verifice, într-o etapă cât mai timpurie a procedurii, dacă respectiva cauză este potrivită pentru a face obiectul unei acțiuni în reprezentare, având în vedere natura încălcării și caracteristicile prejudiciilor suferite de consumatorii afectați.

- (50) Măsurile reparatorii ar trebui să identifice consumatorii la nivel individual sau cel puțin să descrie grupul de consumatori care au dreptul la remedierile prevăzute în respectivele măsuri reparatorii și, dacă este cazul, să precizeze metoda de cuantificare a prejudiciului și demersurile relevante care trebuie întreprinse de consumatori și de comercianți pentru a concretiza remedierile. Consumatorii care au dreptul la remedieri ar trebui să poată beneficia de acestea fără să fie nevoiți să inițieze proceduri separate. De exemplu, cerința de a iniția proceduri separate implică obligația consumatorului de a introduce o acțiune individuală în fața unei instanțe sau a unei autorități administrative pentru cuantificarea prejudiciului. În schimb, pentru ca un consumator să obțină remedieri, consumatorilor ar trebui să li se poată pretinde în temeiul prezentei directive să facă anumite demersuri, de exemplu să se facă ei înșiși cunoscuți unei entități însărcinate cu executarea măsurii reparatorii.
- (51) Statele membre ar trebui să stabilească sau să mențină norme privind termenele, cum ar fi termenele de prescripție sau alte termene, aplicabile consumatorilor la nivel individual pentru exercitarea dreptului lor de a beneficia de măsurile reparatorii. Statele membre ar trebui să poată stabili norme privind destinația unor eventuale fonduri restante pentru remedieri care nu au fost recuperate în termenele stabilite.
- (52) Entitățile calificate ar trebui să fie pe deplin transparente față de instanțele judecătorești sau de autoritățile administrative cu privire la sursa de finanțare a activității lor în general și cu privire la sursa fondurilor care sprijină o anumită acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii. Această transparență este necesară pentru a permite instanțelor judecătorești sau autorităților administrative să evalueze dacă finanțarea de către un terț, în măsura în care acest lucru este permis în conformitate cu dreptul intern, îndeplinește condițiile prevăzute în prezenta directivă, dacă ar putea exista un conflict de interese între finanțatorul terț și entitatea calificată care să prezinte un risc de abuz de procedură, și dacă finanțarea de către un terț care are un interes economic în introducerea sau în rezultatul acțiunii în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii ar îndepărta acțiunea de reprezentare de protejarea intereselor colective ale consumatorilor. Informațiile furnizate de entitatea calificată instanței judecătorești sau autorității administrative ar trebui să îi permită instanței judecătorești sau autorității administrative să evalueze dacă terțul ar putea influența în mod nejustificat deciziile procedurale ale entității calificate în contextul acțiunii în reprezentare, inclusiv deciziile privind tranzacțiile, într-un mod care ar fi în detrimentul intereselor colective ale consumatorilor vizați, și să evalueze dacă terțul oferă finanțare pentru o acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii îndreptată împotriva unui pârât care este concurent al finanțatorului terț respectiv sau împotriva unui pârât de care finanțatorul terț este dependent. Finanțarea directă a unei acțiuni în reprezentare specifice de către un comerciant care își desfășoară activitatea pe aceeași piață ca și pârâtul ar trebui considerată ca implicând un conflict de interese, întrucât concurentul ar putea avea un interes economic în rezultatul acțiunii în reprezentare, care nu ar coincide cu interesul consumatorilor.

Finanțarea indirectă a unei acțiuni în reprezentare de către organizații care sunt finanțate prin contribuții egale de către proprii membri sau prin donații, inclusiv donații efectuate de comercianți în cadrul inițiativelor în materie de responsabilitate socială a întreprinderilor sau de finanțare participativă, ar trebui să fie considerată eligibilă pentru a fi calificată drept finanțare de către un terț, cu condiția ca finanțarea de către un terț să respecte cerințele privind transparența, independența și absența conflictului de interese. În cazul în care se confirmă un conflict de interese, instanța judecătorească sau autoritatea administrativă competentă ar trebui să poată lua măsuri adecvate, precum obligarea entității calificate să refuze sau să schimbe finanțarea respectivă și, dacă este necesar, să nu recunoască calitatea procesuală a entității calificate sau să declare inadmisibilă o anumită acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii. O astfel de nerecunoaștere sau declarare nu ar trebui să afecteze drepturile consumatorilor vizați de acțiunea în reprezentare.

- (53) Recurgerea la tranzacțiile colective care au drept scop să ofere remedieri consumatorilor care au fost prejudiciați ar trebui încurajată în acțiunile în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii.
- (54) Instanța judecătorească sau autoritatea administrativă ar trebui să poată invita comerciantul și entitatea calificată care a introdus acțiunea în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii să înceapă negocieri cu scopul de a încheia o tranzacție cu privire la remedieri de care urmează să beneficieze consumatorii vizați de acțiunea în reprezentare.
- (55) Orice tranzacție la care s-a ajuns în contextul unei acțiuni în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii ar trebui aprobată de instanța judecătorească sau de autoritatea administrativă competentă, cu excepția cazului în care condițiile tranzacției nu pot fi executate sau tranzacția ar fi contrară dispozițiilor imperative ale dreptului intern aplicabile obiectului acțiunii, de la care nu se poate deroga în detrimentul consumatorilor printr-un contract. De exemplu, o tranzacție care ar lăsa în mod explicit neschimbată o clauză contractuală care conferă comerciantului dreptul exclusiv de a interpreta orice altă clauză a contractului respectiv ar putea fi contrară dispozițiilor imperative ale dreptului intern.
- (56) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a stabili norme care să permită unei instanțe judecătorești sau unei autorități administrative să refuze aprobarea unei tranzacții atunci când instanța judecătorească sau autoritatea administrativă consideră că tranzacția este inechitabilă.

- (57) Tranzacțiile aprobate ar trebui să fie obligatorii pentru entitatea calificată, pentru comerciant și pentru consumatorii la nivel individual vizați. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată stabili norme conform cărora să i se ofere fiecărui consumator vizat posibilitatea de a accepta o tranzacție sau de a refuza ca rezultatul tranzacției să fie obligatoriu pentru el.
- (58) Asigurarea informării consumatorilor cu privire la o acțiune în reprezentare este esențială pentru succesul acțiunii respective. Entitățile calificate ar trebui să informeze, pe site-urile lor web, consumatorii cu privire la acțiunile în reprezentare pe care au decis să le introducă la instanța judecătorească sau la autoritatea administrativă, la stadiul acțiunilor în reprezentare deja introduse și la rezultatele respectivelor acțiuni în reprezentare, pentru a permite consumatorilor să ia o decizie în cunoștință de cauză cu privire la posibilitatea de a participa la o acțiune în reprezentare și de a întreprinde demersurile necesare în timp util. Informațiile pe care entitățile calificate sunt obligate să le furnizeze consumatorilor ar trebui să includă, în măsura în care este relevant și după caz, o explicație într-un limbaj inteligibil a obiectului litigiului și a consecințelor juridice posibile sau existente ale acțiunii în reprezentare, intenția entității calificate de a introduce acțiunea, o descriere a grupului de consumatori vizați de acțiunea în reprezentare, precum și măsurile necesare care trebuie luate de consumatorii în cauză, inclusiv garantarea elementelor de probă necesare, pentru a permite consumatorului să beneficieze de măsurile de încetare, de măsurile reparatorii sau de tranzacțiile aprobate, astfel cum se prevede în prezenta directivă. Astfel de informații ar trebui să fie adecvate și proporționale în raport cu împrejurările cauzei.
- (59) Fără a aduce atingere obligației entităților calificate de a furniza informații, consumatorii în cauză ar trebui să fie informați cu privire la acțiunea în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii aflată în curs de desfășurare, spre a fi în măsură să își exprime în mod explicit sau tacit consimțământul de a fi reprezentați în cadrul acțiunii în reprezentare. Statele membre ar trebui să facă posibil acest lucru prin stabilirea unor norme adecvate privind comunicarea către consumatori de informații referitoare la acțiuni în reprezentare. Statele membre ar trebui să decidă cine să aibă responsabilitatea de a difuza informațiile respective.
- (60) De asemenea, consumatorii ar trebui informați despre deciziile definitive care prevăd măsuri de încetare, măsuri reparatorii sau tranzacții aprobate, despre drepturile lor în urma constatării existenței unei încălcări, precum și despre orice demers ulterior care trebuie întreprins de consumatorii vizați de acțiunea în reprezentare, mai ales în legătură cu obținerea de remedieri. Riscurile reputaționale legate de difuzarea informațiilor privind încălcarea sunt de asemenea importante pentru a-i descuraja pe comercianți să încalce drepturile consumatorilor.
- (61) Pentru a produce efectul dorit, informațiile referitoare la acțiunile în reprezentare în curs de desfășurare și la acțiunile în reprezentare încheiate ar trebui să fie adecvate și proporționale în raport cu împrejurările cauzei. Aceste informații ar putea fi furnizate, de exemplu, pe site-ul web al entității calificate sau al comerciantului, în baze de date electronice naționale, pe platformele de comunicare socială, pe piețele online sau în ziare care se bucură de popularitate în rândul publicului, inclusiv în ziare care sunt distribuite exclusiv prin mijloace electronice de comunicare. Dacă este posibil și oportun, consumatorii ar trebui să fie informați în mod individual prin corespondență în format electronic sau pe suport de hârtie. Astfel de informații ar trebui să fie furnizate, la cerere, în formate care sunt accesibile pentru persoanele cu handicap.
- (62) Comerciantul care a săvârșit încălcarea ar trebui să informeze, pe propria cheltuială, toți consumatorii vizați despre măsurile definitive de încetare și despre măsurile reparatorii definitive. Comerciantul ar trebui totodată să informeze consumatorii despre orice tranzacție aprobată de o instanță judecătorească sau de o autoritate administrativă. Statele membre ar trebui să poată stabili norme conform cărora o astfel de obligație ar depinde de o cerere formulată de entitatea calificată. Dacă, în temeiul dreptului intern, entitatea calificată sau instanța judecătorească sau autoritatea administrativă are obligația să furnizeze consumatorilor vizați de acțiunea în reprezentare informațiile referitoare la deciziile definitive și la tranzacțiile aprobate, nu ar trebui obligat comerciantul să furnizeze respectivele informații o a doua oară. Ar trebui ca entitatea calificată să informeze consumatorii în cauză cu privire la deciziile definitive privind respingerea acțiunilor în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii.
- (63) Statele membre ar trebui să poată crea baze de date electronice la nivel național, care să fie disponibile publicului prin intermediul unor site-uri web care să furnizeze informații privind entitățile calificate desemnate în prealabil în scopul introducerii de acțiuni în reprezentare interne și acțiuni în reprezentare transfrontaliere, precum și informații generale privind acțiunile în reprezentare în curs de desfășurare și încheiate.
- (64) Statele membre ar trebui să se asigure că decizia definitivă a unei instanțe judecătorești sau a unei autorități administrative a oricărui stat membru privind existența unei încălcări ce aduce atingere intereselor colective ale consumatorilor poate fi folosită de către toate părțile drept probă în contextul oricărei alte acțiuni în fața instanțelor lor judecătorești sau a autorităților lor administrative prin care se urmărește obținerea de măsuri reparatorii împotriva aceluiași comerciant și pentru aceeași practică. În concordanță cu independența sistemului judiciar și cu evaluarea liberă a probelor, acest lucru nu ar trebui să aducă atingere dreptului intern privind evaluarea probelor.

- (65) Termenele de prescripție se suspendă de obicei la introducerea unei acțiuni. Cu toate acestea, acțiunile pentru măsuri de încetare nu au neapărat efect suspensiv în ceea ce privește măsurile reparatorii ulterioare ce ar putea decurge din aceeași încălcare. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că o acțiune în reprezentare pendinte pentru obținerea de măsuri de încetare are ca efect suspendarea sau întreruperea termenelor de prescripție aplicabile consumatorilor vizați de acțiunea în reprezentare, astfel încât respectivii consumatori, indiferent dacă acționează în nume propriu sau dacă sunt reprezentați de o entitate calificată, să nu fie împiedicați să introducă ulterior o acțiune pentru obținerea de măsuri reparatorii privind presupusa încălcare din cauza expirării termenelor de prescripție în cursul acțiunii în reprezentare pentru obținerea de măsuri de încetare. Atunci când introduce o acțiune în reprezentare pentru obținerea unei măsuri de încetare, entitatea calificată ar trebui să definească în mod suficient grupul de consumatori ale căror interese sunt afectate de presupusa încălcare, care ar putea avea o pretenție ce ar decurge din cea încălcare și care ar putea fi afectați de expirarea termenelor de prescripție în cursul respectivei acțiuni în reprezentare. De asemenea, pentru evitarea oricărui dubiu, ar trebui să se precizeze că o acțiune în reprezentare pendinte pentru obținerea unei măsuri reparatorii ar trebui să aibă ca efect suspendarea sau întreruperea termenelor de prescripție aplicabile consumatorilor vizați de acțiunea în reprezentare respectivă.
- (66) Pentru a asigura securitatea juridică, suspendarea sau întreruperea termenelor de prescripție impuse în conformitate cu prezenta directivă ar trebui să se aplice numai cererilor de remedieri bazate pe încălcări care au avut loc la 25 iunie 2023 sau după acea dată. Acest lucru nu ar trebui să împiedice aplicarea dispozițiilor naționale privind suspendarea sau întreruperea termenelor de prescripție care se aplicau deja înainte de 25 iunie 2023 cererilor de remedieri bazate pe încălcări care au avut loc înainte de acea dată.
- (67) Acțiunile în reprezentare pentru obținerea unor măsuri de încetare ar trebui tratate cu celeritatea procedurală cuvenită. În cazul în care o încălcare este în desfășurare, nevoia de celeritate ar putea fi mai mare. Acțiunile în reprezentare pentru obținerea unor măsuri de încetare cu efect provizoriu ar trebui să fie tratate printr-o procedură sumară pentru a preveni orice prejudiciu sau orice prejudiciu suplimentar cauzat de încălcare, după caz.
- (68) Elementele de probă sunt esențiale pentru a stabili dacă o acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri de încetare sau de măsuri reparatorii este bine întemeiată. Cu toate acestea, relațiile dintre întreprinderi și consumatori sunt adeseori caracterizate de asimetrie ale informațiilor, iar elementele de probă necesare pot fi deținute exclusiv de comerciant, fiind, prin urmare, inaccesibile entității calificate. Entitățile calificate ar trebui așadar să aibă dreptul de a solicita instanței judiciare sau autorității administrative să oblige comerciantul să înfățișeze elementele de probă care sunt relevante pentru cererea lor. Pe de altă parte, ținând seama de principiul egalității armelor, comerciantul ar trebui să aibă dreptul similar de a solicita elemente de probă care se află sub controlul entității calificate. Necesitatea, obiectul și proporționalitatea obligării la înfățișarea elementelor de probă ar trebui să fie evaluate cu atenție de către instanța judecătorească sau autoritatea administrativă la care a fost introdusă acțiunea în reprezentare, în conformitate cu dreptul procedural intern, ținând cont de protecția intereselor legitime ale terților și de normele Uniunii și normele naționale aplicabile în materie de confidențialitate.
- (69) Pentru a se asigura eficacitatea acțiunilor în reprezentare, comercianților care săvârșesc încălcări ar trebui să li se impună sancțiuni eficace, disuasive și proporționale în cazul omiterii sau al refuzului de a se conforma unei măsuri de încetare. Statele membre ar trebui să se asigure că aceste sancțiuni ar putea lua forma unor amenzi, de exemplu a unor amenzi condiționate, a unor plăți periodice sau a unor daune cominatorii. De asemenea, ar trebui să existe sancțiuni pentru omiterea sau refuzul de a se conforma unui ordin de a furniza informații consumatorilor vizați cu privire la deciziile sau tranzacțiile finale sau pentru omiterea sau refuzul de a înfățișa elemente de probă. De asemenea, ar trebui să se poată aplica și alte tipuri de sancțiuni, cum ar fi măsuri procedurale, în cazul refuzurilor de a se conforma unui ordin de înfățișare a elementelor de probă.
- (70) Având în vedere că acțiunile în reprezentare susțin interesul public prin protecția intereselor colective ale consumatorilor, statele membre ar trebui să mențină sau să ia măsuri pentru a se asigura că entitățile calificate nu sunt împiedicate să introducă acțiuni în reprezentare în temeiul prezentei directive din cauza costurilor asociate procedurilor. Astfel de măsuri ar putea include limitarea taxelor judiciare sau administrative aplicabile, acordarea accesului entităților calificate la asistență juridică, atunci când este necesar, sau furnizarea către entitățile calificate de fonduri publice pentru introducerea de acțiuni în reprezentare, inclusiv sprijin structural sau alte mijloace de sprijin. Cu toate acestea, statele membre nu ar trebui să fie obligate să finanțeze acțiuni în reprezentare.
- (71) Cooperarea și schimbul de informații dintre entitățile calificate din diferite state membre s-au dovedit a fi utile în combaterea cu precădere a încălcărilor transfrontaliere. Este necesară continuarea măsurilor de consolidare a capacităților și de cooperare precum și extinderea acestora la un număr mai mare de entități calificate din întreaga Uniune în scopul de a crește frecvența utilizării acțiunilor în reprezentare cu implicații transfrontaliere.

- (72) În scopul evaluării prezentei directive, statele membre ar trebui să îi furnizeze Comisiei date privind acțiunile în reprezentare introduse în temeiul prezentei directive. Statele membre ar trebui să furnizeze informații cu privire la numărul și tipul de acțiuni în reprezentare care au fost încheiate la oricare dintre instanțele lor judecătorești sau la oricare dintre autoritățile lor administrative. Ar trebui, de asemenea, furnizate informații despre rezultatele acțiunilor în reprezentare, de exemplu dacă erau sau nu admisibile și dacă au fost sau nu încununate de succes sau dacă au avut sau nu drept rezultat o tranzacție aprobată. Pentru a ușura sarcina administrativă a statelor membre la îndeplinirea acestor obligații, ar trebui să fie suficient să i se furnizeze Comisiei informații generale despre tipul de încălcare și despre părți, mai ales în ceea ce privește măsurile de încetare. În ceea ce privește părțile, de exemplu, ar trebui să fie suficient să i se comunice Comisiei dacă entitatea calificată este o asociație de consumatori sau un organism public, precum și să i se indice domeniul de activitate al comerciantului, de exemplu servicii financiare. În mod alternativ, statele membre ar trebui să poată furniza Comisiei copii ale deciziilor sau tranzacțiilor relevante. Nu ar trebui furnizate informații specifice privind identitatea consumatorilor vizați de acțiunile în reprezentare.
- (73) Comisia ar trebui să elaboreze un raport, însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă, care să evalueze dacă acțiunile în reprezentare transfrontaliere ar putea fi abordate cel mai bine la nivelul Uniunii prin instituirea unui mediator european pentru acțiunile în reprezentare pentru obținerea de măsuri de încetare și de măsuri reparatorii.
- (74) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de cartă. În consecință, prezenta directivă ar trebui să fie interpretată și aplicată în conformitate cu drepturile și principiile respective, inclusiv cele referitoare la dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, precum și dreptul la apărare.
- (75) În ceea ce privește legislația din domeniul mediului, prezenta directivă ține seama de Convenția Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite din 25 iunie 1998 privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu („Convenția de la Aarhus”).
- (76) Întrucât obiectivele prezentei directive, și anume de asigurare a disponibilității în toate statele membre a unui mecanism pentru acțiunile în reprezentare pentru protecția intereselor colective ale consumatorilor, în vederea asigurării unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor și a contribuției la funcționarea adecvată a pieței interne, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere implicațiile transfrontaliere ale încălcărilor, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (77) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative ⁽⁹⁾, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să transmită alături de notificarea măsurilor lor de transpunere și unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (78) Este oportun să se stabilească norme pentru aplicarea în timp a prezentei directive.
- (79) Prin urmare, Directiva 2009/22/CE ar trebui să fie abrogată,

⁽⁹⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL 1

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect și scop

(1) Prezenta directivă stabilește norme menite să asigure faptul că în toate statele membre este disponibil un mecanism pentru acțiunile în reprezentare pentru protecția intereselor colective ale consumatorilor, oferind totodată garanții adecvate pentru evitarea abuzului de procedură. Scopul prezentei directive este acela ca, prin atingerea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor, să contribuie la buna funcționare a pieței interne prin apropierea anumitor aspecte ale actelor cu putere de lege și ale actelor administrative ale statelor membre privind acțiunile în reprezentare. În acest scop, prezenta directivă urmărește, de asemenea, să îmbunătățească accesul consumatorilor la justiție.

(2) Prezenta directivă nu împiedică statele membre să adopte sau să mențină în vigoare mijloace procedurale pentru protejarea intereselor colective ale consumatorilor la nivel național. Cu toate acestea, statele membre se asigură că cel puțin un mecanism procedural care permite entităților calificate să introducă acțiuni în reprezentare în scopul atât al măsurilor de încetare, cât și al măsurilor reparatorii este în conformitate cu prezenta directivă. Punerea în aplicare a prezentei directive nu poate constitui un temei pentru reducerea protecției consumatorilor în domeniile reglementate de actele juridice enumerate în anexa I.

(3) Entitățile calificate sunt libere să aleagă orice mijloc procedural care le este disponibil în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern în vederea protejării intereselor colective ale consumatorilor.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică acțiunilor în reprezentare introduse împotriva încălcărilor de către comercianți ale dispozițiilor dreptului Uniunii menționate în anexa I, inclusiv ale respectivelor dispoziții astfel cum sunt transpuse în dreptul intern, încălcări care prejudiciază sau pot prejudicia interesele colective ale consumatorilor. Prezenta directivă nu aduce atingere dispozițiilor din dreptul Uniunii menționate în anexa I. Directiva se aplică încălcărilor de la nivel intern și transfrontalier, inclusiv atunci când încălcările respective au încetat înainte de introducerea acțiunii în reprezentare sau atunci când încălcările respective au încetat înainte de încheierea acțiunii în reprezentare.

(2) Prezenta directivă nu aduce atingere normelor întemeiate pe dreptul Uniunii sau pe dreptul intern care stabilesc remedieri de natură contractuală și necontractuală care sunt disponibile consumatorilor în cazul încălcărilor menționate la alineatul (1).

(3) Prezenta directivă nu aduce atingere normelor Uniunii de drept internațional privat, în special celor referitoare la competența judiciară și de recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, și nici normelor referitoare la legea aplicabilă obligațiilor contractuale și necontractuale.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „consumator” înseamnă orice persoană fizică ce acționează în scopuri care nu se încadrează în activitatea comercială, economică, meșteșugărească sau liberală a respectivei persoane;
2. „comerciant” înseamnă orice persoană fizică sau juridică, indiferent dacă este publică sau privată, care acționează, inclusiv prin intermediul unei alte persoane care acționează în numele sau în contul respectivei persoane, în scopuri legate de activitatea comercială, economică, meșteșugărească sau liberală a respectivei persoane;
3. „interesele colective ale consumatorilor” înseamnă interesele generale ale consumatorilor și, mai ales în scopul obținerii de măsuri reparatorii, interesele unui grup de consumatori;

4. „entitate calificată” înseamnă orice organizație sau organism public care reprezintă interesele consumatorilor și care a fost desemnată de un stat membru drept calificată să introducă acțiuni în reprezentare în conformitate cu prezenta directivă;
5. „acțiune în reprezentare” înseamnă o acțiune în vederea protejării intereselor colective ale consumatorilor care este introdusă de o entitate calificată în calitate de parte reclamantă în numele consumatorilor pentru a solicita o măsură de încetare, o măsură reparatorie ori ambele;
6. „acțiune în reprezentare internă” înseamnă o acțiune de reprezentare introdusă de o entitate calificată în statul membru în care a fost desemnată entitatea calificată;
7. „acțiune în reprezentare transfrontalieră” înseamnă o acțiune în reprezentare introdusă de o entitate calificată într-un alt stat membru decât cel în care a fost desemnată entitatea calificată;
8. „practică” înseamnă orice acțiune sau omisiune a unui comerciant;
9. „decizie definitivă” înseamnă o hotărâre a unei instanțe judecătorești sau o decizie a unei autorități administrative dintr-un stat membru, care nu poate sau nu mai poate face obiectul niciunei căi de atac ordinare;
10. „măsură reparatorie” înseamnă o măsură care obligă comerciantul să le ofere consumatorilor în cauză remedieri, precum despăgubirea, repararea, înlocuirea, reducerea prețului, încetarea contractului sau rambursarea prețului plătit, după caz și în conformitate cu dreptul Uniunii sau cu dreptul intern.

CAPITOLUL 2

ACȚIUNI ÎN REPREZENTARE

Articolul 4

Entități calificate

- (1) Statele membre se asigură că acțiunile în reprezentare, astfel cum sunt prevăzute în prezenta directivă, pot fi introduse de entitățile calificate desemnate în acest scop de statele membre.
- (2) Statele membre se asigură că entitățile, mai ales asociațiile pentru protecția consumatorilor, inclusiv asociațiile pentru protecția consumatorilor care reprezintă membri din cel puțin două state membre, sunt eligibile pentru a fi desemnate drept entități calificate în scopul introducerii de acțiuni în reprezentare interne, acțiuni de reprezentare transfrontaliere, sau ambele.
- (3) Statele membre desemnează o entitate, astfel cum este menționată la alineatul (2), care a depus o cerere de desemnare drept entitate calificată în scopul introducerii de acțiuni în reprezentare transfrontaliere, dacă entitatea respectivă îndeplinește toate criteriile de mai jos:
 - (a) este o persoană juridică constituită în conformitate cu dreptul intern al statului membru de desemnare și poate dovedi desfășurarea în decursul a 12 luni a unei activități publice efective în ceea ce privește protecția intereselor consumatorilor înainte de cererea sa de desemnare;
 - (b) obiectul său de activitate statutar demonstrează că are un interes legitim de a proteja interesele consumatorilor, astfel cum se prevede în dispozițiile dreptului Uniunii menționate în anexa I;
 - (c) este o entitate nonprofit;
 - (d) nu face obiectul unei proceduri de insolvență și nu este declarată insolventă;
 - (e) este independentă și nu este influențată de persoane care nu sunt consumatori, în special de comercianți, care au un interes economic în introducerea unei acțiuni în reprezentare, inclusiv în cazul finanțării de către terți, și, în acest scop, a stabilit proceduri pentru preîntâmpinarea unei astfel de influențe, precum și pentru preîntâmpinarea conflictelor de interese între entitatea însăși, finanțatorii săi și interesele consumatorilor;
 - (f) prezintă în mod public, într-un limbaj simplu și inteligibil, prin toate mijloacele adecvate, mai ales pe site-ul web propriu, informații care să demonstreze că entitatea îndeplinește criteriile enumerate la literele (a)-(e), precum și informații cu privire la sursele de finanțare în general, structura sa organizatorică și de conducere, precum și structura membrilor săi, obiectul său de activitate statutar și activitățile sale.
- (4) Statele membre se asigură că criteriile pe care le folosesc pentru a desemna o entitate drept entitate calificată în scopul introducerii unor acțiuni în reprezentare interne sunt în concordanță cu obiectivele prezentei directive pentru a asigura funcționarea efectivă și eficientă a acestor acțiuni în reprezentare.
- (5) Statele membre pot decide că criteriile enumerate la alineatul (3) se aplică, de asemenea, desemnării entităților calificate în scopul introducerii de acțiuni în reprezentare interne.

(6) Statele membre pot desemna o entitate drept entitate calificată în mod ad-hoc, în scopul introducerii unei anumite acțiuni în reprezentare interne, la cererea respectivei entități, în cazul în care îndeplinește criteriile pentru desemnarea drept entitate calificată în conformitate cu dreptul intern.

(7) În pofida alineatelor (3) și (4), statele membre pot desemna organisme publice drept entități calificate în scopul introducerii de acțiuni în reprezentare. Statele membre pot prevedea ca organismele publice deja desemnate ca entități calificate în sensul articolului 3 din Directiva 2009/22/CE să rămână desemnate ca entități calificate în sensul prezentei directive.

Articolul 5

Informarea și monitorizarea entităților calificate

(1) Fiecare stat membru transmite Comisiei o listă a entităților calificate pe care le-a desemnat în prealabil în scopul introducerii de acțiuni în reprezentare transfrontaliere, inclusiv numele și obiectul de activitate statutar al acestor entități calificate, până la 26 decembrie 2023. Fiecare stat membru notifică Comisiei ori de câte ori se fac modificări ale listei respective. Statele membre fac publică această listă.

Comisia întocmește o listă a acestor entități calificate și o pune la dispoziția publicului. Comisia actualizează lista ori de câte ori i se transmit modificări ale listelor entităților calificate ale statelor membre.

(2) Statele membre se asigură că sunt puse la dispoziția publicului informațiile referitoare la entitățile calificate desemnate în prealabil în scopul introducerii de acțiuni în reprezentare interne.

(3) Statele membre evaluează cel puțin o dată la cinci ani dacă entitățile calificate respectă în continuare criteriile enumerate la articolul 4 alineatul (3). Statele membre se asigură că entitatea calificată își pierde statutul dacă nu mai îndeplinește unul sau mai multe din respectivele criterii.

(4) Dacă un stat membru sau Comisia exprimă motive de îngrijorare cu privire la respectarea de către o entitate calificată a criteriilor enumerate la articolul 4 alineatul (3), statul membru care a desemnat respectiva entitate calificată examinează motivele de îngrijorare. Dacă este cazul, statele membre retrag desemnarea respectivei entități calificate dacă nu mai îndeplinește unul sau mai multe dintre respectivele criterii. Comerciantul pârât în cadrul unei acțiuni în reprezentare are posibilitatea să prezinte motive justificate de îngrijorare instanței sau autorității administrative în ceea ce privește respectarea de către o entitate calificată a criteriilor enumerate la articolul 4 alineatul (3).

(5) Statele membre desemnează puncte naționale de contact în sensul alineatului (4) și îi comunică Comisiei denumirea și datele de contact ale acestor puncte de contact. Comisia întocmește o listă a respectivelor puncte de contact și pune această listă la dispoziția statelor membre.

Articolul 6

Introducerea de acțiuni în reprezentare transfrontaliere

(1) Statele membre se asigură că entitățile calificate desemnate în prealabil într-un alt stat membru în scopul introducerii de acțiuni în reprezentare transfrontaliere pot introduce astfel de acțiuni în reprezentare în fața propriilor instanțe judecătorești sau autorități administrative.

(2) Statele membre se asigură că, în cazul în care presupusa încălcare a dreptului Uniunii, astfel cum este menționată la articolul 2 alineatul (1), afectează sau ar putea afecta consumatori din diferite state membre, acțiunea în reprezentare poate fi introdusă în fața instanței judecătorești sau a autorității administrative a unui stat membru de către mai multe entități calificate din diferite state membre în scopul protejării intereselor colective ale consumatorilor din diferite state membre.

(3) Instanțele judecătorești și autoritățile administrative acceptă lista menționată la articolul 5 alineatul (1) ca dovadă a capacității juridice a entității calificate de a introduce o acțiune în reprezentare transfrontalieră, fără a se aduce atingere dreptului instanței judecătorești sau al autorității administrative sesizate de a analiza dacă obiectul de activitate statutar al entității calificate justifică introducerea unei acțiuni într-un anumit caz.

*Articolul 7***Ațiuni în reprezentare**

- (1) Statele membre se asigură că entitățile calificate desemnate în conformitate cu articolul 4 pot introduce acțiuni în reprezentare, astfel cum sunt prevăzute în prezenta directivă, în fața instanțelor lor judecătorești sau a autorităților lor administrative.
- (2) Atunci când introduce o acțiune în reprezentare, entitatea calificată furnizează instanței judecătorești sau autorității administrative suficiente informații despre consumatorii vizați de acțiunea în reprezentare.
- (3) Instanțele judecătorești sau autoritățile administrative evaluează admisibilitatea unei acțiuni în reprezentare specifice în conformitate cu prezenta directivă și cu dreptul intern.
- (4) Statele membre se asigură că entitățile calificate pot solicita, cel puțin următoarele măsuri:
 - (a) măsuri de încetare;
 - (b) măsuri reparatorii.
- (5) Statele membre pot permite entităților calificate să solicite măsurile menționate la alineatul (4) în cadrul unei singure acțiuni în reprezentare, după caz. Statele membre pot prevedea ca respectivele măsuri să fie incluse în cadrul unei singure decizii.
- (6) Statele membre se asigură că interesele consumatorilor în cadrul unor acțiuni în reprezentare sunt reprezentate de entități calificate și că respectivele entități calificate au drepturile și obligațiile unei părți reclamante în procedură. Consumatorii vizați de acțiunea în reprezentare au dreptul de a beneficia de măsurile menționate la alineatul (4).
- (7) Statele membre se asigură că instanțele judecătorești sau autoritățile administrative pot decide să respingă cauzele vădit nefondate cât mai devreme în cadrul procedurilor în conformitate cu dreptul intern.

*Articolul 8***Măsuri de încetare**

- (1) Statele membre se asigură că măsurile de încetare menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (a) sunt disponibile sub forma unei:
 - (a) măsuri provizorii de încetare a unei practici sau, după caz, de interzicere a unei practici, atunci când respectiva practică a fost considerată a constitui o încălcare astfel cum este menționată la articolul 2 alineatul (1);
 - (b) măsuri definitive de încetare a unei practici sau, după caz, de interzicere a unei practici, atunci când s-a constatat că respectiva practică constituie o încălcare, astfel cum este menționată la articolul 2 alineatul (1).
- (2) O măsură, astfel cum este menționată la alineatul (1) litera (b), poate include, dacă este prevăzută în dreptul intern:
 - (a) o măsură de constatare a faptului că practica constituie o încălcare astfel cum este prevăzută la articolul 2 alineatul (1); și
 - (b) o obligație de a publica decizia privind măsura, integral sau parțial, într-o formă considerată adecvată de către instanța judecătorească sau autoritatea administrativă, ori o obligație de a publica o declarație de rectificare.
- (3) Pentru ca o entitate calificată să solicite o măsură de încetare, consumatorii la nivel individual nu sunt obligați să își exprime consimțământul de a fi reprezentați de entitatea calificată. Entitatea calificată nu este obligată să dovedească:
 - (a) nici pierderea reală sau prejudiciul real suferit de consumatorii la nivel individual afectați de încălcare, astfel cum este menționată la articolul 2 alineatul (1);
 - (b) nici intenția sau neglijența din partea comerciantului.
- (4) Statele membre pot introduce dispoziții în dreptul lor intern sau pot menține dispoziții de drept intern în temeiul cărora o entitate calificată nu poate solicita măsura de încetare menționată la alineatul (1) litera (b) decât după ce a inițiat o consultare cu comerciantul vizat în scopul încetării de către acesta a încălcării, astfel cum se menționează la articolul 2 alineatul (1). Dacă comerciantul nu pune capăt încălcării în termen de două săptămâni de la primirea cererii de consultare, entitatea calificată poate introduce de îndată o acțiune în reprezentare pentru obținerea unei măsuri de încetare.

Statele membre îi notifică Comisiei orice astfel de dispoziții din dreptul intern. Comisia se asigură că respectivele informații sunt puse la dispoziția publicului.

Articolul 9

Măsuri reparatorii

- (1) O măsură reparatorie obligă comerciantul să le ofere consumatorilor în cauză remedieri, precum despăgubirea, repararea, înlocuirea, reducerea prețului, încetarea contractului sau rambursarea prețului plătit, după caz și în conformitate cu dreptul Uniunii sau cu dreptul intern.
- (2) Statele membre stabilesc norme privind modul și etapa acțiunii în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii în care consumatorii la nivel individual vizați de respectiva acțiune în reprezentare își exprimă, în mod explicit sau tacit, într-un termen corespunzător după introducerea respectivei acțiuni în reprezentare, consimțământul de a fi sau nu reprezentați de entitatea calificată în cadrul acțiunii în reprezentare respective și cu privire la acceptarea sau nu ca rezultatul acțiunii de reprezentare să fie obligatoriu pentru ei.
- (3) În pofida alineatului (2), statele membre se asigură că consumatorii la nivel individual care nu își au reședința obișnuită în statul membru al instanței judecătorești sau al autorității administrative la care a fost introdusă acțiunea în reprezentare trebuie să își exprime în mod explicit consimțământul de a fi reprezentați în cadrul acelei acțiuni în reprezentare pentru ca rezultatul acțiunii în reprezentare să fie obligatoriu pentru respectivii consumatori.
- (4) Statele membre stabilesc norme pentru a se asigura că acei consumatori care și-au exprimat în mod explicit sau tacit consimțământul de a fi reprezentați în cadrul unei acțiuni în reprezentare nu pot fi reprezentați în alte acțiuni în reprezentare având același obiect și împotriva aceluiași comerciant, și nici nu pot introduce în mod individual o acțiune având același obiect și împotriva aceluiași comerciant. Statele membre stabilesc, de asemenea, norme care să garanteze că consumatorii primesc despăgubiri doar o singură dată pentru cauzele având același obiect și fiind îndreptate împotriva aceluiași comerciant.
- (5) Atunci când o măsură reparatorie nu specifică consumatorii la nivel individual care au dreptul să beneficieze de remediile prevăzute în măsura reparatorie, aceasta descrie cel puțin grupul de consumatori care are dreptul să beneficieze de respectivele remedieri.
- (6) Statele membre se asigură că o măsură reparatorie dă dreptul consumatorilor să beneficieze de remediile prevăzute în respectiva măsură reparatorie fără a fi nevoie să introducă o acțiune separată.
- (7) Statele membre stabilesc sau mențin norme privind termenele acordate consumatorilor la nivel individual pentru a beneficia de măsurile reparatorii. Statele membre pot stabili norme privind destinația unor eventuale fonduri restante pentru remedieri care nu sunt recuperate în termenele stabilite.
- (8) Statele membre se asigură că entitățile calificate pot introduce acțiuni în reprezentare pentru obținerea unei măsuri reparatorii fără a fi necesar ca o instanță judecătorească sau o autoritate administrativă să fi constat în prealabil, printr-o procedură separată, existența unei încălcări, astfel cum este menționată la articolul 2 alineatul (1).
- (9) Remediile prevăzute în măsurile reparatorii din cadrul unei acțiuni în reprezentare nu aduc atingere remediilor suplimentare aflate la dispoziția consumatorilor în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern, care nu a făcut obiectul respectivei acțiuni în reprezentare.

Articolul 10

Finanțarea acțiunilor în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii

- (1) Statele membre se asigură că, în cazul în care o acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii este finanțată de un terț, în măsura în care acest lucru este permis în conformitate cu dreptul intern, sunt evitate conflictele de interese și că finanțarea de către terți care au un interes economic în introducerea sau în rezultatul acțiunii în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii nu îndepărtează acțiunea în reprezentare de protecția intereselor colective ale consumatorilor.
- (2) În scopul prevăzut la alineatul (1), statele membre se asigură, în special, că:
 - (a) deciziile entităților calificate în contextul unei acțiuni în reprezentare, inclusiv deciziile privind tranzacțiile, nu sunt influențate în mod necorespunzător de un terț într-un mod care ar aduce atingere intereselor colective ale consumatorilor vizați de acțiunea în reprezentare;

- (b) acțiunea în reprezentare nu este introdusă împotriva unui pârât care este un concurent al finanțatorului sau împotriva unui pârât de care finanțatorul este dependent.
- (3) Statele membre se asigură că instanțele judecătorești sau autoritățile administrative implicate în acțiuni în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii au competența de a evalua conformitatea cu alineatele (1) și (2) în cazul în care apar îndoieli justificate referitor la o astfel de conformare. În acest scop, entitățile calificate comunică instanței judecătorești sau autorității administrative o situație financiară care enumeră sursele de finanțare utilizate pentru sprijinirea acțiunii în reprezentare.
- (4) Statele membre se asigură că, în scopurile prevăzute la alineatele (1) și (2), instanțele judecătorești sau autoritățile administrative au competența de a lua măsuri adecvate, cum ar fi obligarea entității calificate să refuze sau să facă modificări referitor la finanțarea respectivă și, dacă este necesar, să respingă calitatea procesuală a entității calificate într-o anumită acțiune în reprezentare. În cazul în care calitatea procesuală a entității calificate este respinsă într-o anumită acțiune în reprezentare, respectiva respingere nu afectează drepturile consumatorilor vizați de respectiva acțiune în reprezentare.

Articolul 11

Tranzacții privind remedierile

- (1) În scopul aprobării unei tranzacții, statele membre se asigură că în cadrul unei acțiuni în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii:
- (a) entitatea calificată și comerciantul pot propune împreună instanței judecătorești sau autorității administrative o tranzacție privind remedierile pentru consumatorii vizați; sau
- (b) instanța judecătorească sau autoritatea administrativă, după consultarea entității calificate și a comerciantului, poate invita entitatea calificată și comerciantul să încheie o tranzacție privind remedierile într-un termen rezonabil.
- (2) Tranzacțiile menționate la alineatul (1) fac obiectul controlului instanței judecătorești sau al autorității administrative. Instanța judecătorească sau autoritatea administrativă evaluează dacă trebuie să refuze aprobarea unei tranzacții care este contrară dispozițiilor imperative ale dreptului intern sau care include condiții ce nu pot fi executate, luând în considerare drepturile și interesele tuturor părților, și mai ales cele ale consumatorilor vizați. Statele membre pot stabili norme care să permită instanței judecătorești sau autorității administrative să refuze o tranzacție pe baza faptului că tranzacția este inechitabilă.
- (3) Dacă instanța judecătorească sau autoritatea administrativă nu aprobă tranzacția, aceasta examinează în continuare acțiunea în reprezentare în cauză.
- (4) Tranzacțiile aprobate sunt obligatorii pentru entitatea calificată, pentru comerciant și pentru consumatorii la nivel individual vizați.

Statele membre pot stabili norme care să ofere consumatorilor la nivel individual, vizați de acțiune și de tranzacția ulterioară, posibilitatea de a accepta sau de a refuza ca rezultatul tranzacțiilor menționate la alineatul (1) să fie obligatoriu pentru aceștia.

- (5) Remedierile obținute prin intermediul unei tranzacții aprobate în conformitate cu alineatul (2) nu aduc atingere remedierilor suplimentare aflate la dispoziția consumatorilor în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern care nu au făcut obiectul respectivei tranzacții.

Articolul 12

Alocarea costurilor acțiunii în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii

- (1) Statele membre se asigură că, în cazul unei acțiuni în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii, partea care nu are câștig de cauză este obligată să suporte costurile de procedură aferente părții care are câștig de cauză, în conformitate cu condițiile și excepțiile prevăzute în dreptul intern aplicabil procedurilor judiciare în general.
- (2) Consumatorii la nivel individual vizați de o acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii nu plătesc costurile de procedură.
- (3) Prin derogare de la alineatul (2), în circumstanțe excepționale un consumator individual vizat de o acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii poate fi obligat la plata costurilor de procedură generate ca urmare a conduitei deliberate sau neglijente a respectivului consumator.

Articolul 13

Informații privind acțiunile în reprezentare

(1) Statele membre stabilesc norme prin care se asigură că entitățile calificate furnizează informații, în special pe site-urile lor web, privind:

- (a) acțiunile în reprezentare pe care au decis să le introducă în fața instanței judecătorești sau a autorității administrative;
- (b) stadiul acțiunilor în reprezentare pe care le-au introdus în fața instanței judecătorești sau a autorității administrative; precum și
- (c) rezultatele acțiunilor în reprezentare menționate la literele (a) și (b).

(2) Statele membre stabilesc norme pentru a se asigura că consumatorii vizați de o acțiune în reprezentare în curs de desfășurare pentru obținerea de măsuri reparatorii sunt informați despre acțiunea în reprezentare în timp util și prin mijloace adecvate, pentru a le permite consumatorilor să își exprime în mod explicit sau tacit consimțământul de a fi reprezentați în respectiva acțiune în reprezentare în temeiul articolului 9 alineatul (2).

(3) Fără a aduce atingere informațiilor menționate la alineatele (1) și (2) din prezentul articol, instanța judecătorească sau autoritatea administrativă solicită comerciantului să informeze consumatorii vizați de acțiunea în reprezentare, pe cheltuiela comerciantului, despre orice decizii definitive care prevăd măsurile menționate la articolul 7 și despre orice tranzacții aprobate astfel cum sunt menționate la articolul 11, prin mijloace adecvate circumstanțelor cauzei și în cadrul unor termene determinate, inclusiv să informeze fiecare consumator vizat dacă este cazul. Această obligație nu se aplică în cazul în care consumatorii vizați sunt informați în alt mod despre decizia definitivă sau despre tranzacția aprobată.

Statele membre pot stabili norme în temeiul cărora comerciantul ar fi obligat să furnizeze astfel de informații consumatorilor doar la cererea în acest scop formulată de entitatea calificată.

(4) Cerințele privind informațiile menționate la alineatul (3) se aplică *mutatis mutandis* entităților calificate în ceea ce privește deciziile definitive privind respingerea acțiunilor în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii.

(5) Statele membre se asigură că partea care are câștig de cauză poate recupera costurile legate de furnizarea informațiilor către consumatori în contextul acțiunii în reprezentare, în conformitate cu articolul 12 alineatul (1).

Articolul 14

Baze de date electronice

(1) Statele membre pot crea baze de date electronice la nivel național care să fie accesibile publicului prin intermediul unor site-uri web și care să furnizeze informații despre entitățile calificate desemnate în prealabil în scopul introducerii de acțiuni în reprezentare interne și transfrontaliere și informații generale privind acțiunile în reprezentare în curs de desfășurare și încheiate.

(2) În cazul în care statele membre creează o bază de date electronică astfel cum este menționată la alineatul (1), acestea notifică Comisiei adresa de internet la care este disponibilă respectiva bază de date.

(3) Comisia creează și gestionează o bază de date electronică în următoarele scopuri:

- (a) toate comunicările dintre statele membre și Comisie menționate la articolul 5 alineatele (1), (4) și (5) și articolul 23 alineatul (2); și
- (b) cooperarea între entitățile calificate menționate la articolul 20 alineatul (4).

(4) Baza de date electronică menționată la alineatul (3) din prezentul articol este direct accesibilă, în măsura în care acest lucru este relevant:

- (a) punctelor de contact naționale menționate la articolul 5 alineatul (5);
- (b) instanțelor judecătorești și autorităților administrative, dacă acest lucru este necesar în temeiul dreptului intern;
- (c) entităților calificate desemnate de statele membre în scopul introducerii de acțiuni în reprezentare interne și de acțiuni în reprezentare transfrontaliere; precum și
- (d) Comisiei.

Sunt puse la dispoziția publicului informațiile partajate de statele membre în baza de date electronică menționată la alineatul (3) din prezentul articol privind entitățile calificate desemnate în scopul introducerii de acțiuni în reprezentare transfrontaliere menționate la articolul 5 alineatul (1).

*Articolul 15***Efectele deciziilor definitive**

Statele membre se asigură că decizia definitivă a unei instanțe judecătorești sau a unei autorități administrative a oricărui stat membru privind existența unei încălcări care prejudiciază interesele colective ale consumatorilor poate fi folosită de toate părțile drept probă în contextul oricărei alte acțiuni în fața instanțelor lor judecătorești sau a autorităților lor administrative pentru obținerea de măsuri reparatorii împotriva aceluiași comerciant și pentru aceeași practică, în conformitate cu dreptul intern privind evaluarea probelor.

*Articolul 16***Termene de prescripție**

(1) În conformitate cu dreptul intern, statele membre se asigură că o acțiune în reprezentare pendinte pentru obținerea unei măsuri de încetare, astfel cum este menționată la articolul 8, are ca efect suspendarea sau întreruperea termenelor de prescripție aplicabile consumatorilor vizați de respectiva acțiune în reprezentare, astfel încât respectivii consumatori să nu fie împiedicați să introducă ulterior o acțiune pentru obținerea de măsuri reparatorii privind presupusa încălcare, astfel cum este menționată la articolul 2 alineatul (1), din cauza expirării termenelor de prescripție aplicabile în cursul acțiunii în reprezentare pentru respectivele măsuri de încetare.

(2) Statele membre se asigură totodată că o acțiune în reprezentare pendinte pentru obținerea unei măsuri reparatorii, astfel cum este menționată la articolul 9 alineatul (1), are ca efect suspendarea sau întreruperea termenelor de prescripție aplicabile consumatorilor vizați de acțiunea în reprezentare respectivă.

*Articolul 17***Celeritate procedurală**

(1) Statele membre se asigură că acțiunile în reprezentare pentru obținerea măsurilor de încetare, astfel cum sunt menționate la articolul 8, sunt tratate cu celeritatea cuvenită.

(2) Acțiunile în reprezentare pentru obținerea măsurilor de încetare, astfel cum sunt menționate la articolul 8 alineatul (1) litera (a), se judecă, dacă este cazul, printr-o procedură de urgență.

*Articolul 18***Înfățișarea elementelor de probă**

Statele membre se asigură că atunci când o entitate calificată a prezentat elemente de probă suficiente în sprijinul unei acțiuni în reprezentare și a indicat că alte elemente de probă sunt sub controlul părâtului sau al unui terț, dacă se solicită de către entitatea calificată respectivă, instanța judecătorească sau autoritatea administrativă are posibilitatea să ordone părâtului sau terțului să infățișeze aceste elemente de probă, în conformitate cu dreptul procedural intern, sub rezerva dispozițiilor din dreptul Uniunii și din dreptul intern aplicabile în materie de confidențialitate și de proporționalitate. Statele membre se asigură că, dacă se solicită de către părât, instanța judecătorească sau autoritatea administrativă are de asemenea posibilitatea să ordone în mod egal entităților calificate sau unui terț să infățișeze elementele de probă relevante, în conformitate cu dreptul procedural intern.

*Articolul 19***Sanțiuni**

(1) Statele membre stabilesc normele privind sancțiunile aplicabile în cazul omiterii sau al refuzului de a se conforma:

- (a) unei măsuri de încetare, astfel cum este menționată la articolul 8 alineatul (1) sau la articolul 8 alineatul (2) litera (b); ori
- (b) obligațiilor menționate la articolul 13 alineatul (3) și la articolul 18.

Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a normelor respective. Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționale și disuasive.

(2) Statele membre se asigură că sancțiunile pot lua, printre altele, forma unor amenzi.

*Articolul 20***Asistență pentru entitățile calificate**

- (1) Statele membre iau măsuri pentru a se asigura că costurile procedurilor aferente acțiunilor în reprezentare nu împiedică entitățile calificate să-și exercite în mod efectiv dreptul de a solicita măsurile menționate la articolul 7.
- (2) Măsurile menționate la alineatul (1) pot fi, de exemplu, sub forma unei finanțări publice, inclusiv sub forma unui sprijin structural pentru entitățile calificate, a limitării taxelor judiciare sau administrative aplicabile sau a accesului la asistență juridică.
- (3) Statele membre pot stabili norme care să le permită entităților calificate să solicite consumatorilor care și-au exprimat consimțământul de a fi reprezentați de o entitate calificată într-o anumită acțiune în reprezentare pentru obținerea de măsuri reparatorii să achite taxe modice de înscriere sau taxe similare pentru participarea la respectiva acțiune în reprezentare.
- (4) Statele membre și Comisia sprijină și facilitează cooperarea dintre entitățile calificate precum și schimbul și diseminarea bunelor practici și a experienței acumulate cu privire la gestionarea încălcărilor la nivel național și transfrontalier, astfel cum sunt menționate la articolul 2 alineatul (1).

CAPITOLUL 3

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 21***Abrogare**

Directiva 2009/22/CE se abrogă începând cu 25 iunie 2023, fără a aduce atingere articolului 22 alineatul (2) din prezenta directivă.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

*Articolul 22***Dispoziții tranzitorii**

- (1) Statele membre aplică actele cu putere de lege și actele administrative de transpunere a prezentei directive acțiunilor în reprezentare introduse la 25 iunie 2023 sau după acea dată.
- (2) Statele membre aplică actele cu putere de lege și actele administrative de transpunere a Directivei 2009/22/CE acțiunilor în reprezentare introduse înainte de 25 iunie 2023.
- (3) Statele membre se asigură că actele cu putere de lege sau actele administrative privind suspendarea sau întreruperea termenelor de prescripție care transpun articolul 16 în dreptul intern se aplică numai cererilor de remedieri bazate pe încălcări, astfel cum sunt menționate la articolul 2 alineatul (1), care au avut loc la 25 iunie 2023 sau după acea dată. Acest lucru nu împiedică aplicarea dispozițiilor de drept intern privind suspendarea sau întreruperea termenelor de prescripție aplicabile înainte de 25 iunie 2023 în cazul cererilor de remedieri bazate pe încălcări, astfel cum sunt menționate la articolul 2 alineatul (1), care au avut loc înainte de acea dată.

*Articolul 23***Monitorizare și evaluare**

- (1) Cel mai devreme la 26 iunie 2028, Comisia efectuează o evaluare a prezentei directive și prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind principalele constatări. Evaluarea se efectuează în conformitate cu orientările Comisiei privind o mai bună legislație. În raport, Comisia evaluează în special domeniul de aplicare al prezentei directive prevăzut la articolul 2 și în anexa I, precum și funcționarea și efectivitatea prezentei directive în situații transfrontaliere, inclusiv în ceea ce privește securitatea juridică.

(2) Statele membre transmit Comisiei prima dată până la 26 iunie 2027 și ulterior anual, următoarele informații necesare pentru pregătirea raportului prevăzut la alineatul (1):

- (a) numărul și tipul de acțiuni în reprezentare care au fost încheiate de instanțele lor judecătorești sau autoritățile lor administrative;
- (b) tipul încălcărilor, astfel cum sunt menționate la articolul 2 alineatul (1), și părțile la respectivele acțiuni în reprezentare;
- (c) rezultatele respectivelor acțiuni în reprezentare.

(3) Până la 26 iunie 2028, Comisia efectuează o evaluare pentru a stabili dacă acțiunile în reprezentare transfrontaliere ar putea fi abordate cel mai bine la nivelul Uniunii prin instituirea unui mediator european pentru acțiunile în reprezentare pentru obținerea de măsuri de încetare și de măsuri reparatorii, și prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind principalele sale constatări, însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

Articolul 24

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică până la 25 decembrie 2022 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică măsurile respective de la 25 iunie 2023.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textele dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 25

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 26

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 25 noiembrie 2020.

Pentru Parlamentul European
Președintele
D. M. SASSOLI

Pentru Consiliu
Președintele
M. ROTH

ANEXA I

LISTA DISPOZIȚIILOR DIN DREPTUL UNIUNII MENȚIONATE LA ARTICOLUL 2 ALINEATUL (1)

1. Directiva 85/374/CEE a Consiliului din 25 iulie 1985 de apropiere a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre cu privire la răspunderea pentru produsele cu defect (JO L 210, 7.8.1985, p. 29).
2. Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO L 95, 21.4.1993, p. 29).
3. Regulamentul (CE) nr. 2027/97 al Consiliului din 9 octombrie 1997 privind răspunderea operatorilor de transport aerian privind transportul aerian al pasagerilor și al bagajelor acestora (JO L 285, 17.10.1997, p. 1).
4. Directiva 98/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 1998 privind protecția consumatorului prin indicarea prețurilor produselor oferite consumatorilor (JO L 80, 18.3.1998, p. 27).
5. Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe (JO L 171, 7.7.1999, p. 12).
6. Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) (JO L 178, 17.7.2000, p. 1): articolele 5-7, 10 și 11.
7. Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman (JO L 311, 28.11.2001, p. 67): articolele 86-90, 98 și 100.
8. Directiva 2001/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 decembrie 2001 privind siguranța generală a produselor (JO L 11, 15.1.2002, p. 4): articolele 3 și 5.
9. Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile de comunicații electronice („Directiva privind serviciul universal”) (JO L 108, 24.4.2002, p. 51): articolul 10 și capitolul IV.
10. Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice („Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice”) (JO L 201, 31.7.2002, p. 37): articolele 4-8 și 13.
11. Directiva 2002/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum și de modificare a Directivei 90/619/CEE a Consiliului și a Directivelor 97/7/CE și 98/27/CE (JO L 271, 9.10.2002, p. 16).
12. Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare (JO L 31, 1.2.2002, p. 1).
13. Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO L 46, 17.2.2004, p. 1).
14. Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO L 149, 11.6.2005, p. 22).
15. Directiva 2006/114/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind publicitatea înșelătoare și comparativă (JO L 376, 27.12.2006, p. 21).
16. Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne (JO L 376, 27.12.2006, p. 36): articolele 20 și 22.
17. Regulamentul (CE) nr. 1107/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iulie 2006 privind drepturile persoanelor cu handicap și ale persoanelor cu mobilitate redusă pe durata călătoriei pe calea aerului (JO L 204, 26.7.2006, p. 1).
18. Regulamentul (CE) nr. 1371/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 privind drepturile și obligațiile călătorilor din transportul feroviar (JO L 315, 3.12.2007, p. 14).
19. Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (JO L 133, 22.5.2008, p. 66).

20. Directiva 2008/122/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 ianuarie 2009 privind protecția consumatorilor în ceea ce privește anumite aspecte referitoare la contractele privind dreptul de folosință a bunurilor pe durată limitată, la contractele privind produsele de vacanță cu drept de folosință pe termen lung, precum și la contractele de revânzare și de schimb (JO L 33, 3.2.2009, p. 10).
21. Regulamentul (CE) nr. 1008/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 septembrie 2008 privind normele comune pentru operarea serviciilor aeriene în Comunitate (JO L 293, 31.10.2008, p. 3): articolul 23.
22. Regulamentul (CE) nr. 1272/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 privind clasificarea, etichetarea și ambalarea substanțelor și a amestecurilor, de modificare și de abrogare a Directivelor 67/548/CEE și 1999/45/CE, precum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 (JO L 353, 31.12.2008, p. 1): articolele 1-35.
23. Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).
24. Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE (JO L 211, 14.8.2009, p. 55): articolul 3 și anexa I.
25. Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE (JO L 211, 14.8.2009, p. 94): articolul 3 și anexa I.
26. Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).
27. Directiva 2009/125/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 de instituire a unui cadru pentru stabilirea cerințelor în materie de proiectare ecologică aplicabile produselor cu impact energetic (JO L 285, 31.10.2009, p. 10): articolul 14 și anexa I.
28. Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare („Solvabilitate II”) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1): articolele 183-186.
29. Regulamentul (CE) nr. 392/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2009 privind răspunderea în caz de accident a transportatorilor de persoane pe mare (JO L 131, 28.5.2009, p. 24).
30. Regulamentul (CE) nr. 924/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind plățile transfrontaliere în Comunitate și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2560/2001 (JO L 266, 9.10.2009, p. 11).
31. Regulamentul (CE) nr. 1222/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind etichetarea pneurilor în ceea ce privește eficiența consumului de combustibil și alți parametri esențiali (JO L 342, 22.12.2009, p. 46): articolele 4-6.
32. Regulamentul (CE) nr. 1223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind produsele cosmetice (JO L 342, 22.12.2009, p. 59): articolele 3-8 și 19-21.
33. Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale („Directiva serviciilor mass-media audiovizuale”) (JO L 95, 15.4.2010, p. 1): articolele 9-11, 19-26 și 28b.
34. Regulamentul (CE) nr. 66/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind eticheta UE ecologică (JO L 27, 30.1.2010, p. 1): articolele 9-10.
35. Regulamentul (UE) nr. 1177/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind drepturile pasagerilor care călătoresc pe mare și pe căi navigabile interioare și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 (JO L 334, 17.12.2010, p. 1).
36. Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).
37. Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 304, 22.11.2011, p. 64).

38. Regulamentul (UE) nr. 181/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 privind drepturile pasagerilor care călătoresc cu autobuzul și autocarul și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 (JO L 55, 28.2.2011, p. 1).
39. Regulamentul (UE) nr. 1169/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1924/2006 și (CE) nr. 1925/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Directivei 87/250/CEE a Comisiei, a Directivei 90/496/CEE a Consiliului, a Directivei 1999/10/CE a Comisiei, a Directivei 2000/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a Directivelor 2002/67/CE și 2008/5/CE ale Comisiei și a Regulamentului (CE) nr. 608/2004 al Comisiei (JO L 304, 22.11.2011, p. 18).
40. Directiva 2012/27/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 privind eficiența energetică, de modificare a Directivelor 2009/125/CE și 2010/30/UE și de abrogare a Directivelor 2004/8/CE și 2006/32/CE (JO L 315, 14.11.2012, p. 1): articolele 9-11a.
41. Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 martie 2012 de stabilire a cerințelor tehnice și comerciale aplicabile operațiunilor de transfer de credit și de debitare directă în euro și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 924/2009 (JO L 94, 30.3.2012, p. 22).
42. Regulamentul (UE) nr. 531/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iunie 2012 privind roamingul în rețelele publice de comunicații mobile în interiorul Uniunii (JO L 172, 30.6.2012, p. 10).
43. Directiva 2013/11/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2013 privind soluționarea alternativă a litigiilor în materie de consum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2009/22/CE („Directiva privind SAL în materie de consum”) (JO L 165, 18.6.2013, p. 63): articolul 13.
44. Regulamentul (UE) nr. 524/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 mai 2013 privind soluționarea online a litigiilor în materie de consum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2009/22/CE („Regulamentul privind SOL în materie de consum”) (JO L 165, 18.6.2013, p. 1): articolul 14.
45. Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 60, 28.2.2014, p. 34).
46. Directiva 2014/31/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la punerea la dispoziție pe piață a aparatelor de cântărit cu funcționare neautomată (JO L 96, 29.3.2014, p. 107).
47. Directiva 2014/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la punerea la dispoziție pe piață a echipamentelor electrice destinate utilizării în cadrul unor anumite limite de tensiune (JO L 96, 29.3.2014, p. 357).
48. Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349: articolele 23-29).
49. Directiva 2014/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 2014 privind comparabilitatea comisioanelor aferente conturilor de plăți, schimbarea conturilor de plăți și accesul la conturile de plăți cu servicii de bază (JO L 257, 28.8.2014, p. 214).
50. Regulamentul (UE) nr. 1286/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 noiembrie 2014 privind documentele cu informații esențiale referitoare la produsele de investiții individuale structurate și bazate pe asigurări (PRIIP) (JO L 352, 9.12.2014, p. 1).
51. Regulamentul (UE) 2015/760 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind fondurile europene de investiții pe termen lung (JO L 123, 19.5.2015, p. 98).
52. Regulamentul (UE) 2015/2120 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2015 de stabilire a unor măsuri privind accesul la internetul deschis și tarifele cu amănuntul pentru comunicațiile în interiorul UE reglementate și de modificare a Directivei 2002/22/CE și a Regulamentului (UE) nr. 531/2012 (JO L 310, 26.11.2015, p. 1).
53. Directiva (UE) 2015/2302 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind pachetele de servicii de călătorie și serviciile de călătorie asociate, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2011/83/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Directivei 90/314/CEE a Consiliului (JO L 326, 11.12.2015, p. 1).

54. Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).
55. Directiva (UE) 2016/97 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 ianuarie 2016 privind distribuția de asigurări (JO L 26, 2.2.2016, p. 19): articolele 17-24 și 28-30.
56. Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE („Regulamentul general privind protecția datelor”), (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).
57. Regulamentul (UE) 2017/745 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 aprilie 2017 privind dispozitivele medicale, de modificare a Directivei 2001/83/CE, a Regulamentului (CE) nr. 178/2002 și a Regulamentului (CE) nr. 1223/2009 și de abrogare a Directivelor 90/385/CEE și 93/42/CEE ale Consiliului (JO L 117, 5.5.2017, p. 1): capitolul II.
58. Regulamentul (UE) 2017/746 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 aprilie 2017 privind dispozitivele medicale pentru diagnostic in vitro și de abrogare a Directivei 98/79/CE și a Deciziei 2010/227/UE a Comisiei (JO L 117, 5.5.2017, p. 176): capitolul II.
59. Regulamentul (UE) 2017/1128 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind portabilitatea transfrontalieră a serviciilor de conținut online în cadrul pieței interne (JO L 168, 30.6.2017, p. 1).
60. Regulamentul (UE) 2017/1129 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau al admiterii de valori mobiliare la tranzacționare pe o piață reglementată, și de abrogare a Directivei 2003/71/CE (JO L 168, 30.6.2017, p. 12).
61. Regulamentul (UE) 2017/1131 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind fondurile de piață monetară (JO L 169, 30.6.2017, p. 8).
62. Regulamentul (UE) 2017/1369 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2017 de stabilire a unui cadru pentru etichetarea energetică și de abrogare a Directivei 2010/30/UE (JO L 198, 28.7.2017, p. 1): articolele 3-6.
63. Regulamentul (UE) 2018/302 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 februarie 2018 privind prevenirea geoblocării nejustificate și a altor forme de discriminare bazate pe cetățenia sau naționalitatea, domiciliul sau sediul clienților pe piața internă și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 2006/2004 și (UE) 2017/2394, precum și a Directivei 2009/22/CE (JO L 601, 2.3.2018, p. 1): articolele 3-5.
64. Directiva (UE) 2018/1972 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 de instituire a Codului european al comunicațiilor electronice (JO L 321, 17.12.2018, p. 36): articolul 88, articolele 98-116 și anexele VI și VIII.
65. Directiva (UE) 2019/770 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital și de servicii digitale (JO L 136, 22.5.2019, p. 1).
66. Directiva (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE (JO L 136, 22.5.2019, p. 28).

ANEXA II

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Directiva 2009/22/CE	Prezenta directivă
Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 1 alineatul (1)
Articolul 1 alineatul (2)	Articolul 2 alineatul (1)
-	Articolul 2 alineatul (2)
-	Articolul 3
Articolul 2 alineatul (1)	Articolul 7 alineatul (1) Articolul 7 alineatul (4) litera (a)
-	Articolul 7 alineatele (2) și (3) Articolul 7 alineatul (4) litera (b) Articolul 7 alineatele (5), (6) și (7)
Articolul 2 alineatul (1) litera (a)	Articolul 7 alineatul (4) litera (a) Articolul 8 alineatul (1) Articolul 17
Articolul 2 alineatul (1) litera (b)	Articolul 7 alineatul (4) litera (a) Articolul 8 alineatul (2) litera (b) Articolul 13 alineatul (1) litera (c) Articolul 13 alineatul (3)
-	Articolul 8 alineatul (2) litera (a)
-	Articolul 8 alineatul (3)
Articolul 2 alineatul (1) litera (c)	Articolul 19
Articolul 2 alineatul (2)	Articolul 2 alineatul (3)
Articolul 3	Articolul 3 alineatul (4) Articolul 4 alineatele (1) și (2) Articolul 4 alineatul (3) literele (a) și (b) Articolul 4 alineatele (6) și (7)
-	Articolul 4 alineatul (3) literele (c), (d), (e) și (f) Articolul 4 alineatele (4) și (5)
-	Articolul 5 alineatele (2), (3), (4) și (5)
Articolul 4 alineatul (1)	Articolul 6
Articolul 4 alineatele (2) și (3)	Articolul 5 alineatul (1)
Articolul 5	Articolul 8 alineatul (4)
-	Articolul 9
-	Articolul 10
-	Articolul 11
-	Articolul 12
-	Articolul 13 alineatul (1) literele (a) și (b) Articolul 13 alineatele (2), (4) și (5)
-	Articolul 14
-	Articolul 15
-	Articolul 16
-	Articolul 18

Directiva 2009/22/CE	Prezenta directivă
Articolul 6	Articolul 23
Articolul 7	Articolul 1 alineatele (2) și (3)
Articolul 8	Articolul 24
-	Articolul 20
Articolul 9	Articolul 21
-	Articolul 22
Articolul 10	Articolul 25
Articolul 11	Articolul 26